

Terapi Günlükleri 10

Çağla Everest, 15 Şubat 2020 – 9 Mart 2020

15 Şubat 2020, Cumartesi

Ve fakat bugün... Çalışmıyor çocuğum. Kafasına göre yöntemler geliştirmesi, öncekilerin tersine, bu okulda işe yaramıyor. Söylenenleri yapmadığı için yavaş ilerliyor. Öğretmenleri sürekli kaybolan dosyalarını, metronomunu, defterlerini, kitaplarını takip etmemi istiyor. Sürekli peşindeyim. Hiçbiriyle bir bağı yok. Çıldırarak gibi oluyorum.

“Parmak numaraları önemli. Bol bol solfej yapmalı. Temiz çalmalı. Tekrar tekrar sol el çalıp sağ eli solfej yapsın. Bu tekniği oturttu mu çok rahatlayacak. Metronom şart.”

Yapmıyor.

İyi bir çocuk terapisti bulmamız şart.

Günlerdir hamileyken yazıp sonra bilgisayara geçirdiğim günlükleri okuyorum. Doğum için İstanbul’a gelişim 10 Mart 2009. Fethiye’den bir mutsuzluk yangınından kaçır gibi çıkıp Bodrum’u, İzmir’i, Heybeli Ada’yı deneyerek kimsenin hamile bir kadına uzun süre evini açmaya durumu olmadığını görüyorum. İstanbul’da bir gece de kardeşimde kalıyor, onun göz yaşartan aile işbirlikçisi reddedişi sonrası annemin cenderesine giriyorum. Kuzenlerimin olduğu sayfaları arayarak hızla ilerliyorum. O yemeğe geliyorum sonunda. Kırıntı Restoran, 3. Kat. 20 Mayıs 2009. (Hamile Günlükleri, s. 234-235) En ilginç, Baran’ın bizimle olduğuna dair hiçbir bilgi yok. Yolda yürürken yanımızda bitiveren

Sabahmış. “Kaçırır mıyım hiç!” diyen de o mu? Yitik anılarım çok fazlalar, çok çok fazla, birbirlerine karışıyorlar. Tam olarak hangisi hangi mekânda hangi tarihte bilemiyorum. Günlük yazma tutkumun sebebi. İpuçları asıl olana varmak içinse neler olduğunu bilmek asıl önemli olan ve yeterli belki de.

Yine hamile günlüklerinden... Batı’nın bize geldiği bir gün. Annem sofrayı donatmış. Sancılanıyorum. Kimse fark etmiyor. Gidip koltuğa oturup sofraya başındakileri uzaktan seyrediyorum. Sancımdan, “Dayanılmaz,” diye bahsediyorum. Kimsenin umurunda değil.

Pisliğin tekiyim. Böyle hissediyorum. Sancım bir tek beni korkutuyor.

Almina... Senin yılgın şahit bakışların o yemekten bana kalan anahtarlardan biri. O bakışları, seni kaybettiğimi anlatırcasına yuvalarında kaydırıp göz kapaklarını üzerlerine indirdiğin an, anahtar elimden düşüyor.

Ayağa kalkıyorum. Sendeliyorum. Oturduğumuz masaların arkasındaki duvarın sakladığı dar koridorun ucundaki tuvalete giriyorum. Ne yaptığımı göremiyorum, şaşkınım. “Ben ne yaptım? Ne yaptım?” sorusu çağılıyor zihnimde.

Tutamadığım, tutmak istemediğim sahneler uçuşuyorlar.

“Bu da bizim Alminamız. Senin kadar güzel olmasa da.”

Senin kadar güzel olmasa da, diyor mu Batı gerçekten? O söylemiyorsa ben neden benim kadar güzel olmadığını düşünüyorum? Neden böyle bir şey düşüneyim ki?!. Neden kendimle karşılaştırayım? Hangi bağlamsal nedenle? Konumlarımız mı ortak? Neyimiz? NEYİMİZ?

Kendini ispatlamak, beğenilmek, onaylanmak isteyen Çağla’yı fark ediyorum. Sapkın aile biçimini kanıksamış küçük bir kız çocuğu o. Tüm bunlar yanlış mı bilmiyor. Yanlış olduğunu hissetse bile artık kanıksamış. Çatışma hattında yaşamaktan yorgun, tedirgin, yalnız, çaresiz, ilgi ve en çok da onay istiyor.

Ve o Çağla’yı onaylamayan, varlığını kabul etmeyen, reddeden bir başka Çağla, hatırlayabildiği parçacıklarla yaşayabildiği kadar hayata sarılmış, doğruları olan, araştıran, arayan, deneyen, sürekli hayata yeniden başlayan, köksüz, yersiz, yurtsuz, bağımsız, cesur.

Kök salmak için önce gövdeye gelmeli, sonra yerleşecek güvenli yeri ayarlayıp yerleşmeli.

Hayatım boyunca donandığım her şey, alternatif şifa ve yaşam biçimleri, masal, müzik, yazı, permakültür eğitimleri, geziler, doğa, keşifler... Tüm çabalarım... Ben apar topar kaçarken üzerimden dökülmüşler. Hiçbir şey üzerimde kalmıyor, benim olamıyor, başarıya dönüşemiyor. Kimliksizim.

Yazılmamış bir ensest hikayesi yazmak, sarsıcı bir roman çıkarmak istemiyorum. Ne yazık ki içimden çıkan, kalemimi oynatan sadece bu hikâye, hikâyem. Elimde değil. Tek istediğim sadece yazdıklarımla bütünleşip, aldığım öğretileri düzenleyip, hasta parçalarımı iyileştirip, bütün, sağlıklı bir insan olabilmek. O zaman yazacak yüzlerce başka konum olduğunu göreceğimi ve onları yazabileceğimi umuyorum. Belki de artık yazıyla işim bitecek, ipuçlarına ihtiyaç duymayacağım.

Babam... Ben hamileyken bana dokunmamış olmalı. Anneler günü odama bir karanfil demeti getirmişti. İçindeki canavarı ehlileştirmek, insan gibi yaşamak için uğraşıyordu belki. Yaşamlarını düzenleyip yöneten anneme teslim etti kendini. Annemin aklını yitirmek pahasına ona ve ailesine sahip çıkışını görerek o da anneme sahip çıktı. Yaşadıkları öyle acıklı bir aşk hikayesi ki demek geliyor içimden, ikisine de sarılmak, kucaklamak, acılarını anlayıp sarmak, sonra kardeşime sarılmak sık sıkı...

Geçmişimden bugünüme dek oluşmuş katı ve kapalı cinsellik anlayışımı yeni baştan düzenleyebilmek istiyorum. Hiçbir cinsellik olmamalıymış gibi değil, olması gerektiği gibi, olması sakıncalı ve sapıkça olmayan kişilerle...

Tertemiz, sıradan hatalarıyla bocalayan ortalama bir aile istiyorum.

Onların zaten böyle olduklarını, benim hayal gücümün çok fazla kurgu ürettiğini düşünmek istiyorum.

Bu inanca sarılmamı engelleyen ne peki?

KORKU.

Bile bile öyle değil deyip onlara sarıldığım zaman alacağım yaralar, çocuğumun alacağı yaralar... Kurtulamadığım girdabıma çocuğumu da kurban etmek, öyle ölüp gitmek... Ne kadar rahatlatıcı olsa da bu sade, basit, pembe inanca sarılamam artık.

İlk baştaki kadar korkmuyorum. Hatta taşınmayı ertelemekle iyi yaptığımı, taşındığımız gün en önemli önceliğimin güvenlik olmayabileceğini düşünüyorum.

Hatırladıklarına rağmen güvende hissetmek istiyorum, reddederek değil, kabul ederek. Bu mümkün mü? Ancak bugüne dek her şeyi hatırladığım zaman mümkün bu. Ne kadar kaldı?

18 Şubat 2020

Doğru ile yanlış ayırt edebiliyorum da gerçek ile kurguyu edebiliyor muyum? Tutunabileceğim bir belirtece ihtiyacım var. Kendime güvenebilmek, emin olabilmek için.

Hedef resme geri dönüyoruz.

Yemeğe gitmeden önce Sümeyye'nin ıslak mendil çıkarıp çocukların ellerini sildiğini hatırlıyorum. Temizliği çok önemsiyordu, Doğu da bunu destekliyordu. Abarttıklarını düşünüyordum.

20 Mayıs 2009'da günlüğüme şöyle yazmışım:

"Kırıntı'nın bomboş olan üçüncü katına yerleşip yemek yiyoruz. İki çocuk, bir anne, bir hamile kadın, iki erkek. Canlı, enerjik, aileden bir grup. Kırıntı çıkışı caddede..."

Yemekle ilgili yazdıklarım bundan ibaret. Yürüyüşü yazmışım çünkü sancılanmışım, doğuracağımı sanmışım. Batı ile bir banka oturup Doğu'nun arabayı getirmesini beklemişiz. Batı'nın sert ifadesine rağmen bana güzel sözler söylemesiyle rahatlamışım, sancım geçmiş. Doğum olmayacağını anlayıp rahatlamışız. Sonra Doğu beni arabasıyla eve bırakmış. Hangi eve? Sonrası yok. Bir tek Bağdat caddesinde çok korktuğum, sancılandığım, banka oturduğum, Batı'nın ısrarcı ilgisi ve benim ona şaşkınlıkla bana ne kadar iyi davrandığını söyleyişim ve Batı'nın gülümsemesinin büyüyüşü... Bu ara var. Gerisi yine saçma sapan bir minnetle bağlayıp geçiştirmeden ibaret.

Doğu'yla yaptığımız sohbetle ilgili bir iki cümle var. Teyp yok! Teybi düşünmek zaten şaşkınlıktan başka bir şey değildi, ne yazabilirdim bilmiyorum. Sohbetimizin bana ilaç gibi geldiğini, iletişimimizin yüksek seviyesine müteşekkir olduğumu yazmışım!

Babama da ne kadar kızarsam kızayım hep sonunda çok tatlı oluyor tüm yazdıklarım. Benimle uğraşmaktan da annemle çatışmamdan da bıkmış, bu yüzden beni desteklemeyen pasif bir baba. Sonunda beni anlayabilecek tek kişi olduğunu düşünerek ona bir mektup yazmışım.

Nöroplastisite dedikleri bu olmalı. Beynin kolayca şekillendiği tuhaf bir süreç. Zihnimdeki soruları, huzursuzluğu, korkuyu... hepsini alıp en dibe gömüp üzerine benden istenen mizansen kurup inanmamı sağlayabilecek bir biçimlenme. Biçimlendirilme. Hamur gibi!

1 Haziran 2009, Hamile Günlükleri

"Merhaba baba,

Sana mektup yazmamın bile seni iškillendireceği kötü bir dönemi yaşıyoruz ama sana ulaşmamın başka hiçbir yolu kalmadığının farkındayım. Sessizce içimdekileri, dışarıdan sizin acımasızca

çarptırarak gördüğünüz beni seninle paylaşmaya çalışacağım. Umarım bu mektup ortalarında bağırıp çağırmalara neden olan bir başka sebep olmaz. Bunu yapmamın tek sebebi, bir türlü içindeki farklılıklarla barışamayan çekirdek ailemizde beni biraz olsun anlayabileceğini umduğum tek kişinin sen olduğunu düşünmem. Evet, böyle düşünüyorum ama bir yandan da içimde bir umutsuzluk ve kırgınlık var. Benimle birebir ilişkini çöpe atmış görünüyorsun uzun zamandır. Aklıma seneler önce söylediğin bir söz geliyor. “Ben,” demiştin, “duygusal konulardan anlamam, bu konuları annene bıraktım.” Annenin anladığını düşünmene sebep ne bunu hiçbir zaman anlayamadım. Biraz da işine geldi ve geliyor sanırım.

Hepimizin yığınlar halinde kırgınlıkları var birbirimize karşı. Otu bıraktığımdan beri ilişkimizin farklı bir akışa girdiğini düşünüyordum. Kendimce geçmişle ilgili bütün kırgınlıklarımı yumuşatmış ve size karşı daha anlayışlı bir duygu durumuna geçmiştim. Sizin de öyle olduğunuzu sanıyordum. Sanırım bunun esas sebebi, o zaman ve durum itibarıyla birbirimizden beklentilerimizin en aza inmiş olmasıydı. Ben, uyuşturucudan kurtulduğu için sevindiğiniz ve artık annenin de benimle ilgili hırslı planlarından vazgeçtiği bir evlattım, yeter ki esrardan uzak, adınıza leke sürmeyecek, düzgün bir hayatım olsun. Gel gör ki ben hamile kaldım, çocuğu çok istediğim için evlenmeyi bile kabul ettim. İstanbul’a gelip size Cafer’le ilgili bütün endişelerimi anlattığımda aklımda o sıralarda yakaladığımız ılnmış aile ilişkilerimiz vardı, kafa kafaya verip birlikte doğru bir karar verebileceğimizi düşünüyordum. Annenin birden değişen, buzlaşan tutumunu bir hafta öncesinden görebilmiş olsaydım hiçbir şekilde yanınıza gelmez, size danışmazdım. Tamamıyla yalnız olduğumu bilir, buna göre bu çocuğu doğurup doğurmayacağıma, Cafer’le ne yapacağıma karar verirdim. Henüz hiçbir karar vermiş değildim, verebilecek halde değildim. 35 yaşında, yıllarca hamile kalmamış ama birden sanki doğru zaman gelmiş gibi (?) hamile kaldım. (Öfkeyle söylenmiş sözlere takılıp kalmak yerine benim de bir insan evladı olduğumu hatırlayarak okuyor ve anlattıklarına dudak kıvrımlıydı umarım.) Hamile olduğumu öğrenişiniz, Cafer’le tanışmanız... Hepimizin bazı şeyleri yeterince göremediği ve hayallere kapıldığı bir dönem oldu. Sonuç, hayaller içinde, her şeyin hep daha iyi olacağı umuduyla evlendim. Evlendikten hemen sonra Cafer’le, alışkanlıkları ve hayatımızın daimi bir parçası haline gelen bağımlı arkadaşları, asla değişmesini istemeyen, onu hep bu şekilde destekleyen annesiyle savaşım tavan yaptı. Kendimi ifade etmekte zorlanıyordum. Tek sorumlu bendim. Bir çocuğum olacaktı ama sözümü geçiremediğim bir adamla geride bıraktığım için sevindiğim problemlerin aynılarını yeniden yaşamaya başlamıştım. Kavga ortamı beni ondan soğutuyor, karnımdaki bebeği düşünerek sürekli ondan kaçırıyordum. Sanıyordum ki ben kaçınca o düşünecek, pişman olacak. Bu kaçışlarım herkesin bana karşı durmasına neden olmaya başlamıştı. O sıralar Cafer henüz bağırıp çağırmaları yüzünden benden özür diliyordu ve bu da bana otu bırakması için yardım edecek tek kişi olduğumu düşündürüyordu. Bu yüzden hâlâ ot kullandığını söyleyerek şikâyet etmek istemiyordum. Aramızdaki dengenin dışarıya açılmadan sağlanmalıydı, sizden öğrendiğim gibi. Aralık, Ocak, Şubat! Ben bu savaşı verir, aynı zamanda her onlara gittiğimizde beni baskıcı kadın konumuna düşüren annesi onun önüne rakı bardağını çekerken, bir yandan da kendi annemin sürekli beni suçlayıcı tavırlarıyla uğraşıyordum. Cafer’e ulaşabilmek, birazcık olsun beni duyabileceği bir hale gelebilmemiz için yaptığım en büyük yanlış onunla ot içmek oldu. Çok suçlu hissettim, hemen vazgeçtim. Bu sefer bana karşı daha saldırgan bir tutum içine girdi. Ona ot konusunda ne kadar ciddi olduğumu gösterebilmek için dört dönüyor, sürekli ne yapabileceğimi düşünüyordum. Bu süreç içerisinde beni yargılamayan ve güvendiğim tek insan sendin baba. Evet sana güveniyordum. Bu seni neden bu kadar rahatsız etti?

Sana güvenmem neden kötüydü? Sen de bana azıcık güvenseydin olmaz mıydı? Sana güvendiğimi fark etmen bu güveni yerle bir etmen için iyi bir neden oldu sana. Bu sayede ortada kalacaktım, olması gerektiğini düşündüğünüz yerde (kocasının yanında) duracak, olmam gerektiği kişi (kocasına erkek gibi davranan, onu neyse öyle kabul eden kadın) olacaktım. Beni kırmak neden bu kadar kolay geliyor size? Bana rest çekmek, hamile halimle maddi manevi bir anda beni reddetmek (hem de kaçınıcı kez!), bana terbiye edilecek bir hayvan muamelesi yapmak nasıl böyle doğru geliyor sana? Ben de bir insanım! Hani şu yanılabilen, hayal kuran, yanlış yapabilen ama yine de duyguları olan insandan!

Sana güvendiğimi anlayanla bu güveni sarsmayı en doğru davranış olarak görmem hayatım boyunca unutamayacağım bir davranışın baba. Düşenin dostu olmazmış! Bu hayatta babana bile güvenmeyecekmişsin! Bu lafları nasıl da doğruladın. Tabi bu olaylar olurken annenin arka plandaki çok sesliliğinden söz etmek bile istemiyorum. O evlilik kelimesini ilk duyduğundan beri benimle ilgili eski hırslarına yeniden kapılmıştı, beni olduğum gibi sevmek yerine adam etmek, terbiye etmek, kaynana ve eşimin komutasına sokma hevesine kapılmıştı.

Geçmişe, yakında olsa, böyle dalmak ne işe yarayacak, değil mi? En sevmediğiniz şey, dün bile olsa geçmişten konuşulması bilirim. Aramızdaki iletişimin tamamıyla koptuğu anı yakalamaya çalıştım. O da sana olan güvenimi sarsarak beni yola getireceğini düşünmenle oldu. Ben İzmir'e giderken, yolda. Kaç kere arabayı yoldan çıkarmayı ve canıma kıymayı düşündüm. Cafer'e bir daha asla onunla ot içmeyeceğimi, onun da içmesini kabul etmeyeceğimi söyleyerek son kozumu oynuyor, başka bir şehre gidiyordum. Bir süre orada kaldığımda ve sen baba benim arkamda durdukça Cafer bu sözlerimi ciddiye almaya başlayacaktı. Ama daha yolda beni reddettin. Hayatın boyunca benimle ilişkini ne zaman kontrol edemesen beni reddediyorsun! Bu beni yola getirmek için değil, Cafer'i güçlü kılmak için yapılmış bir harekettten başka bir şey olmadı, bunu bilmeni istiyorum. O dakikadan beri Cafer yavaş yavaş her bir haltı yerim, sen zaten yalnız ve yanlışsın tavrına girdi. Her şey gittikçe çirkinleşti. Cafer İzmir'e geldiğinde onunla hemen birlikte olmayı kabul etmemem gerekiyordu, çünkü oraya geldiğinde bile ot içmeden duramamıştı. Ama hayır. Senin istediğin gibi olmalıydı. Beni tekrar kabul ettiğini gösterecek yegâne şey, Fethiye'de hâlâ çoğu boş duran yıllık peşin bağladığın yeni kiralık evi dayayıp döşemek için İkea'dan yapacağımız büyük alışverişi ödemendi. Bunun da tek şartı vardı, Cafer'le birlikte seni arayacaktık. Hatırladın mı? O konuşmamızda sesimdeki kırgınlığı ve çaresizliği umursamadın bile. Sana göre sen, uzaktan beni dışlayarak beni yola getirmiştin. Parayla bunu sağladığına inanabilmene hep hayret etmiştim, hâlâ ediyorum. Kocası üzerinde hiçbir yaptırım gücü oluşturamamış, her sıkıştığında onu babasına şikâyet eden, kendi başına karar verip hareket etmemesi gereken, sadece babasının yardımına muhtaç küçük bir kız olmam gerekiyordu senin beni reddetmemen, yarı yolda terk etmemen için. Bütün bu dinamiklerin kaynağında yatan güç ise ne yazık ki hep para. Keşke bu kadar zengin olmasaydınız, keşke biraz daha mütevazî insanlar olsaydınız. Bana verilen, benim için harcanan paranın bir kez olsun dile gelmediği ve her şey olarak görülmediği bir durum bilmiyorum ben. "Biz senin için her şeyi yapıyoruz!"

Anneyle ilgili de birkaç satır yazmak istiyorum. Bunu yapmak zorundayım çünkü onun etkisinden bağımsız ne seninle de ne Barış'la hiçbir ilişkim yok. Savaşın vardığı son nokta bu. Bir gün her şey değişecek ama bu gidişat hiçbir şeyin daha iyi olacağını göstermiyor ne yazık. Ailecek bana karşı kurduğunuz mahkemenin temellerini bana karşı taşlaşmış önyargılarınız oluşturuyor. Hiçbir konuda

bana insancıl bir yaklaşımda bulunmuyorsunuz. Ben zaten şuyum buyum... Suçlamalarınız karşılığında değişeceğimi mi sanıyorsunuz? Çaresizliği yüzünden boyun eğecek bir canlı muamelesi yapıyorsunuz bana. Bu tavrın ne kadar sevgisiz ve soğuk olduğunu neden göremiyorsun? Para mı? Bana maaş bağlayacağınızı, sigorta yaptıracağınızı söylediğiniz aynı sabah neden sürekli gazete okumadığım televizyon seyretmediğim için küçümsenen, hiçbir şey bilmeyen, bilme anlama kapasitesinden yoksun insan muamelesi gördüğümü bana açıklayabilir misin? Bir şey yapıp (parasal bir şey elbette) sevinmeme fırsat vermeyen sizsiniz ve sonra ben değer bilmeyen kişi oluyorum.

Evet, anne... sürekli benimle bir savaş ve çatışma halinde. Her gün, evin içinde karşılaştığımız veya karşılaşmadığımız her an, korkunç bir hurs... Bununla başa çıkabilirdim, hatta onu idare bile edebilirdim belki, ama senin benimle bütün ilişkini kesmiş, onun bir yankısı haline gelmiş halinle bu evde dışlanmış bir yabancı konumunda geçirirken günlerimi mümkün değil. Ah o soğuk bakışların ve mesafeli duruşun baba... Annenin soğukluğu ayrı, seninki ayrı bir yara içimde, günlerimde, gecelerimde. İzmir olayından sonra ilk eve geldiğimde yine her zamanki gibi parayla ilgili şeylerin ön plana geçerek beni şeytana çevirdiği bir mahkemede yargılanıp asıldığının farkına varmıştım. Rüyalarında sizi hep beni severken ve bana güzel laflar söylerken görüyorum, ancak böyle dayanabiliyorum.

Benden ne istiyorsunuz baba? 4 katlı malikane gibi bir evde yaşıyorsunuz, topu topu iki kişisiniz ve sizden farklı değerleri olan bir kişi daha bu eve geldiğinde bunca kocaman ev hepimize dar geliyor. Anne sürekli kendi evime gitmemi söylüyor; Bu koca evin sizin eviniz olduğunu. Bu nasıl oluyor?

Geçen hafta Sultan yenge gelmeden önce anne gelip bana, evliliğimle ilgili herhangi bir konu açılırsa lütfen boşanacağını söyleme demişti. Bu konuda konuşmama kararı almıştık. Hiçbir şekilde ona ters bir tepki vermemiştim. Ama dün akşam... Daha siz yoldayken... birlikte yolculuk ettiğiniz arkadaşlarınız eve gelmeden zemini hazırlıyor, “Çalışanlara söyle sen eşinle dışardasın diyecekler...” Pekâlâ. Hoşlanmadığım halde söylüyorum bunu çalışanlara. Eve geliyorsunuz, arkadaşlarınız eve girmeden devam ediyorlar, rahatlıyorsunuz, sonra anne hediyeleri açıyor. Bana aldığı hediyelerle bir iyi niyet gösterisine hazırlanmış. Huzursuz bekliyorum ardından gelecek şeyi. Hediyeleri kabul etsem bir türlü etmesem bir türlü. Annenin yaptığı, verdiği hiçbir şey karşılıksız değil. Sonrasında şu lafı duyacağımı bal gibi biliyorum, “Çağla ben de senden bir tek şunu istiyorum...” Bu laf artık öyle kabuk kaldıran bir laf ki benim gözümde, her verilen karşısında annenin sesi bu cümleyi kuruyor zihnimde. Muhakkak beni zorlayacak, benim değerlerime saldıracak bir şey isteyecek, başka yolu yok. Bu sefer ne oldu. Odama geldi. “Seninle konuşmak istiyorum,” dediği an bekledim, bu sefer ne çıkacak diye. Sema’dan bahsetti, yarın gelecek, oğlunun bebeği oldu... İner bir merhaba dersin... Tamam. Devam ediyor. Bekliyorum ki bana boşanacağını söyleme, hiçbir şey anlatma sizinle ilgili diyecek. Ben de peki, diyeceğim ve bitecek. Bitecek? Bu kadar kolay olabilir mi? Elbette hayır, geçen hafta hiçbir şey anlatmamayı kabul etmişim, şimdi bir adım ötesini isteyecekti. Her hafta sonu Cafer’in buraya geldiğini söylememi istediğini fark ettiğimde birden yine köşeye sıkıştırıldığımı anladım. Yalan söylemek istemediğimi söylemişim ya ona, şimdiki hırsı bu olmuştu, bana illa bir konuda yalan söyletecekti. “Bu kadar yalan da söylemem,” dedim. “Söyleyeceksin,” dedi. “Hayır, söylemeyeceğim anne, neden böyle şeyler yapıyorsun?” “Söyleyeceksin, inatlaşma benimle.” Sanki, karşısında 5 yaşında çocuk var. Ardından klasik tehditler ve dışlamalar, bir an önce kendi evine git, burası bizim

evimiz... Sence bir insan bu lafları nereye kadar kaldırabilir? Aşağı iniyor, arkasından bağıryorum, “Evinde kalıyorum diye bana yalan söyleyemezsin, burası benim de evim.” Ah ne kadar zavallıyım! O bağırmaya devam ediyor aşağıda, bana değil elbet, sana, sinirini sana boşaltıyor, aslında seni doldurmuyor, asla, alakası yok! Sonra sen geliyorsun odaya. Ne yeni kestirdiğim saçlarımı fark etmişiniz ne oda için harcadığım çabayı, bedavaya gayet güzelce pahalı olur deyip yaptırmadığınız çatı katı perde sorununu çözmüş olmamı. Hiçbir güzel laf yok... Benim böyle şeylere ihtiyacım da yok zaten size göre. Ben bir bok parçasıyım, dediklerinizi yaptığım takdirde ancak bir nebze bencilliğimden ödün vermiş olacağım ve daha az bok kokacağım, o kadar! İçeri giriş tavrın ve sertliğin bir an afallatıyor beni. Çünkü ne zaman anne böyle üzerime gelse hiç olmazsa senin onun kadar acımasız ve duygusuz olmadığını düşünmek bana biraz olsun teselli olur. Müziği bir anda kısamıyorum, elimde yaptığım işi, kestiğim resmi bile bırakamıyorum. Sanki bunları bir anda yapsam kendimi bırakmış olacağım, tutunacak hiçbir şeyim kalmayacak. Koltuğa oturuyorsun ve biz senin için her şeyi yapıyoruz, bizim için yalan söyleyeceksin konulu baskı konuşmasına giriyorsun. Ben özellikle kalkıp özel hayatımı anlatıp sizi rahatsız edecek bir şey yapma, sizi birilerine rezil etme derdindeyim sanki! Neden bu korku? Sema’yla özel hayatımı neden paylaşayım. Ne anlatırım ne de Cafer her hafta sonu geliyor diye yalandan mutluluk hikayeleri paylaşırım onunla. Sen annenin benden ne istediğinin farkında mısın acaba? Artık evde öyle bir savaş ortamı var ve ben o kadar kötü bir insanım ki, olayın iç yüzünü bile merak etmiyorsun. Annenin hırslarının kurbanıyız hepimiz, bu ailenin başka bir açılımını bilmiyorum ben. Benimle hiçbir şey konuşmak istemiyorsun, özellikle anneye ilgili. Sanıyorsun ki ben bir yalancıyım ve seni onunla ilgili doldurmaya çalışıyorum. İstediginde onu nasıl susturduğunu bildiğim halde anneyi susturmuyorsun, o her konuda istediği kadar konuşuyor. Benim hakkımda da. Barış dahil, bana karşı düşman kesiliyorsunuz. Anne bunu nasıl başardı? Kim kimi doldurdu? Ben mi başardım yoksa bunu gerçekten? Bir tek ben mi mükemmel olmadığım ve hata yapabildiğim için kötüyüm bu ailede? Ya sizler? Hepiniz çok mu mükemmelsiniz? Yargılanmak istemeyen insan böyle yargılamaz da! Yine de umurumda değil artık hiçbir şey, gücüm kalmadı. Hiçbirinizi yargılamıyorum, öyle biri olmak istemiyorum. Annenin bana karşı hırsıla verdiği bu değiştirme, uğraşma, yıpratma ve doğum yapacağım için ona muhtaç olduğumu düşünerek yanlış kullandığı bu sürecin birer yankısı olma baba tek ricam bu. Hiçbirinizi kimseye rezil etmek, sizleri ona buna küçük düşürmek gibi bir niyetim yok. Çok yorulduğum ve çok kırgınım. Canımın nasıl acıdığını, nasıl bir yalnızlık içinde olduğumu bilemezsin. Düşün bir baba, ben bu kadar utanılacak, ona buna sürekli yalanlar söyleyerek saklayacak bir insan mıyım? Ben o kadar boktan bir insan mıyım gerçekten ha? Varlığım neden bu kadar tedirgin ediyor sizi, neden görünmem, konuşmam, insanların içinde kendim olup hareket etmem bile sizi böyle korkutuyor?

İstanbul’da kalmamı istediğinizi sanmıyorum. Bu yüzden artık bu heveslerimi de söndürüyorum. Burada kalıp sürekli bu yalan ve baskı oyununu dayatmak zorunda kalacağınız boktan insan olmaya katlanamayacağım. Nereye gideceğimi, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ama her zamanki gibi yalnızım ve size güvenmem için hiçbir neden yok. Sizin dediğinizi yapmadığım sürece her an reddedeceğiniz bokun tekiyim ben. Parayla ilgili yaptıklarınızın “her şey” olduğunu düşünmek sizi mutlu ediyorsa ne ala, ama beni asla etmiyor, bunu fark etmek sizi bana daha da düşman yapıyor. Elbette paranın ve maddi güvencenin bir değeri var ama her şey?!. Sevgiye ne oldu? Yanınıza

geldiğimden beri harçlığımı da kestir. Biriktirdiğim 3 kuruş para bitsin diye bekliyorsun adeta. Paranın kullanılmadığı, insanların hatalarına rağmen sevilip kollandığı, reddedilip terk edilmediği, sonsuza dek güvenebileceğini bildiği bir dünya ancak nadir ailelere mahsus bir güzellik demek ki! Umarım çocuğuma asla bana yaşattıklarınızı yaşatmam. Şartsız koşulsuz her zaman arkasında olduğumu her zaman bilir. Gücüm neyse artık onunla, pazarlıksız.

Artık bu savaş son bulsun. Dayanamıyorum. Anne bir gün çok pişman olacak bu hırslarından dolayı. Hamileyim, doğum yapacağım ve çocuğumla ortada kalacağım, onun kafasında ben buyum şu anda. Ötesini göremiyor. Akıl bazı şeyleri fark ettiğinde bu kadar kırılmış olmamalı kalpler. Hayat şu andan ve önümüzdeki bir aç aydan ibaret değil. O bunu göremiyor. Ya sen?”

Biz kez daha okuyorum ve saat 14:37’de e-posta olarak gönderiyorum. Saat 16.09’da cevabı geliyor.

“Senin uzun uzun yazdığın konulara hiç girmeyeceğim. Zaman sana bizim (annenin, Baran’ın ve benim) sevgilerimizin gerçek olduğunu, ancak sevginin ille senin istediğin formatta gösterilmesi gerekmediğini öğretecek, eminim. Anlayamadığın sadece bu değil. Örneğin senin sorunlarını Hülya’nın meraklı arkadaşlarıyla paylaşmak istemediğimiz için söylemek zorunda kaldığımız küçük yalanlara mecburiyet nedeniyle katılmanı istememizin neden gerekli olduğu. Bazı konuların aile içinde kalmasını gerekli görebiliriz ve senin de bu kararımıza uyum göstermeni isteyebiliriz. Bu seni yalancı yapmaz aksine uyumlu ve anlayışlı bir kişiliğin olduğunu ortaya koyar. Üstelik hiçbir kaybın olmaz. Çünkü o kişiler senin her zaman görüştüğün kişiler değil aksine bizim birçok ortamda beraber olduğumuz kişilerdir. Bu talebi "sana yalan söyletmek" olarak yorumlaman inanılır gibi değil. Ama sen zaten (yazdığın mailden anlaşılıyor) annenin senden bir şey isteyeceğini, bunu yaptırmak için hediyeler aldığını ve kabul edilemez olacağına önceden karar vermişsin. Halbuki yalan bile olsa bu aile içinde paylaşılacak istenen bir şey. Bunu bile dostlarımızla aramızın bozulması pahasına esirgersen söylenecek hiçbir şey kalmıyor.

Sırf karşıdakinden bir şeyler beklemek yerine vermeyi de becerebilsen belki hala ilişkilerimizin düzelmesi mümkün olabilir. Hakaret dolu sözlerin ve davranışların belki unutulabilir. Kim bilir...”

Kime ne anlatmaya çalışıyorum ki! Duramıyorum, ellerim klavyenin üzerinde koşturuyorlar.

“Sevginin benim istediğim formatta gösterilmesi geçersiz, sizin uygun gördüğünüz formatta sunulması ve verildiği konusunda ısrar etmeniz geçerli. Güzelmiş.

Evinize (!) geldim ve sadece olaysız bir şekilde doğumu bekleme çabasındayım. Sizden ne beklediğimi düşünüyorsun baba?

Dostlarınızla aranızı bozacak herhangi bir şey yaptığımı sanmıyorum. Bu yalanlara gerek gören ve beni bozucu konumuna koyan sizsiniz. Üstelik bir şeyi güzelce söylemek vardır, bir de yapacaksın edeceksin, zorundasın, biz her şeyi yapıyoruz havasında dayatmak vardır! Ya sizin hayatım boyunca benden utanmanız ve bütün akraba eş dost ortamına beni olmadığım bir insan olarak gösterme çabanız ve beni İstanbul'dan dahi uzaklaştırmış olmanız: Ben de bu konuda hassasım ve bingo şimdi de bu konuda üzerime gelin. Bu nasıl bir doğruculuk! Hep yanlış benim, asla uzlaşmacı olamıyorsunuz. Ben bendeki doğruculuğu kimlerden almışım acaba?

Hayatım boyunca size bir şey vermeye kalkıştığımda ya küçümseyen ya da şüpheli bir tavır takındığınızın farkında olmaman benim için yaralayıcı bir şey. Siz kendiniz değerli bulduklarınızı veriyorsunuz bana, benim ne istediğimi asla sormuyorsunuz. Hatta ben bir şey isteyince sinirleniyorsunuz. Peki hiç benim de size benim için değerli olan bir şeyler vermek istemiş olduğum ama bunların sizin için bir değer taşımadığını düşündün mü?

Karşılıklı anlayış iki tarafında insan yerine konduğunu hissetmesiyle mümkün olur. Ben onu verdim, sense değer bilmedin, karşılığında sen bunu vermedin şunu bunu yapmadın diyerek değil!

Gerçekten merak ediyorum, ne vermemi bekliyorsun baba? Benden ne bekliyorsun?"

Bekliyorum. Cevap gelmiyor. Yeniden yazmaya başlıyorum.

"Eşim her hafta sonu İstanbul'a geliyor! Bunu söylemekle size bir şey vermiş olacağım öyle mi? Mutlu olacaksınız ve beni eleştirmeyi bırakacaksınız, öyle mi?"

Benim eşim her hafta sonu gelmediği gibi, doğru dürüst arayıp sormuyor bile. Ne zaman geleceğini de bilmiyorum. Ve bebek doğduktan sonra boşanmayı düşünüyoruz. Beni zaten acıtan bir konuda yalandan mutluluk tablosu çizemiyorsam, bu yüzden bana bağırıp çağırıyorsanız, burada bir yanlışlık olması gerekmiyor mu sence? Bana göre sevgisizlik bu işte. Anlayışsız beklentiler, dayatmalar. Neden, bu hakkı ne veriyor size, her şeyi yapıyor olmak mı? Siz neden bana parayla yaptıklarınız dışında en ufak bir anlayış gösteremiyorsunuz, neden bunun benim için yaralayıcı bir şey olabileceği aklınıza bile gelmiyor!"

Artık cevap yazmayacak biliyorum. O söyleyeceğini söyledi ve konu bitti. Onun için bu kadarı yeterli. Bilgisayar başında oturmuş ağlıyorum.

19 Şubat 2020

Ben unuttuklarımdan ibaret değilim. Yaşadıklarım unuttuklarımdan üzerinde yükseldikçe güçlenip hatırlayacak kıvama geldim ben. Tutamıyordum kazanımlarımı üzerimde, dökülüp duruyorlardı çünkü

hatırlamadıklarım bastırıldıkları yerden yaydıkları ısı ile tutkalımı kurutuyorlardı. Altı aydır zeminimi temizliyoruz terapistimle. Yeniden düzenliyorum içimi. Bu yaşta, sıfırdan...

Başlardaki kadar öfke duymuyorum. Çaresizliğin, yalnızlıkların, acıların son bulmasını istiyorum. Öç almak hiçbir zaman benlik bir davranış olmadı. Kendimi iyi etmek, ayaklanabilmek, yaşayabilmek dışında bir şeye enerjim hiç olmadı ki.

Çarkın dişlerinin çoktan kırıldığına inanmak istiyorum. Bu kadar kolay olsun. Bir kez de kolay olsun be!

Aklıma gelip duran ipuçlarını, anahtarları, şüphe uyandıran ne varsa hepsini süpürüp atmak istiyorum.

Önemli olan ne? Gerçek mi? Ya gerçek asla son bulmayan bir çaresizlikse?

Belki de tek ama tek önemli olan çocuğumla benim güvende ve mutlu olmamız!

Hayatım boyunca babam için, “O olmasa ben ne yapardım,” diye düşündüm. Hamileliğim sırasında da kanat gerip etrafımı kuşatan kuzenlerim için böyle düşünmüşüm.

Halıyı ucundan tutup iyice silkelemek, dokusuna işlenmiş desenleri söküp yok etmek istiyorum. Ama sonra hep birlikte birbirimize tutunup ayağa kalkalım da istiyorum. Bir yüzüm simsiyah, bir yüzüm pespembe.

20 Şubat 2020

İçimdeki katılık, sertlik... En çok araba kullanırken hissediyorum acımı. Çekip gittiğim zamanların acısı bu belki, yaralı, öksüz. Bazen müzikle, bazen dış bir etkene ihtiyaç duymaksızın taşarak inliyorum, ağlıyorum. Kendime çok acıyorum. Tüm bunları bir ucumda yaşıyorum. Diğer ucumda, bunları yaşayan ben değilmişim gibi bir soğukluk, katılık, bilirkışı duruşu, mağrur güçlü bir diklik. Beni bugünlere taşıtan, hayatta kalmamı sağlamış olan yüzüm, kibirli. Yüksekten bakıp kıyasıya eleştiriyor. Eleştiriyorum. Kendimi, herkesi, dünyayı... Sonra birden utanıyor, küçülüyor, yok olmak istiyorum.

Daha dengeliyim. Eskiye düşünüyorum da... Yine yalnızım. Daha bile yalnız. Tatsız tuzsuz... ama daha dengeli.

Ev bakarken tek kriterim otopark. Artık ondan da vaz geçmek üzereyim. Boğazın öbür yakasında ev çok ama orada güvenlik olmamasını kabullenemiyorum. Avrupa yakasında kimse bize bir şey yapamaz gibi saçma bir duygu içindeyim. Üç-beş tanıdığın anlatımlarına bakınca bir ‘topluluk ruhu’ var. Biz de bir topluluğa ait olalım istiyorum. Çocuğum artık bir yere, güzel insanlara ait hissedebilsin, güvenle hayatın içine karışsın. Sınıf arkadaşları ile birlikte okula gidip gelsin, mahalleli onu tanınsın...

Hassaslığım sosyal çevremle aramdaki mesafeye taşıyor, oradaki boşluğun yarattığı acıyı boğup yok etmek istiyor. Canım yanıyor. Yazı sınıfında bazı kadınların hakkımda konuştuğunu, benimle paylaşma gereği bile duymadıklarını anlayarak kırılıyorum. Öyle bir şey yokmuş gibi davranarak bir de beni aptal yerine koyuyorlar.

Sürekli birilerine tutunmak istiyorum. Tutunup ne yapacağım onu da bilmiyorum. Denetleme mekanizmam çöktüğünde, akıllı cümleler yaratan kalkanlı kılıçlı şövalyem çıkıyor ortaya. Sahne arkasından olup biteni seyrediyorum, göz yaşlarımın izin verdiği ölçüde.

24 Şubat 2020

Bir aydır Almina ve Sancar’a dokundum mu, benim de onlara bir şey yapmamı sağlayabildiler mi diye düşünerek kahroluyorum.

Terapistimin, “Onu kurtaramadığın için üzülüyor olabilir misin?” sorusu karman çorman duygu yumağım yuvarlandıkça altında kalıp eziliyordu.

Batı, seni aklamak, seni görmemek, duymamak için kendimi bile karalamaya razıyım. Benden bunu beklediğini, tamamen değiştiğini, artık hepten kötü tarafta olduğunu biliyorum artık. Yine de...

Beni korkunç bir biçimde aşağıladınız. Almina için bir eğitim objesi yaptınız. Aileyi terk edip gidenin ne hale geleceğini göstermek için kullandınız. Ve ben oradan çıkıp sizleri yine güzel hatırladım. Kahretsin.

“İşte, eninde sonunda geri döndü. Üstelik karnında bebekle. Yapayalnız. Yine burada. Başarısız. Bugüne kadar hiçbir şey başaramadı. Asla da başaramayacak. Bir zavallı. Bak ona Almina. Bak şu haline. Onun gibi olmak ister misin Almina? Söyle hadi, ister misin? Kendini özgür sanan zavallı, başarısız, yalnız biri olmak ister misin?”

Sıkılğan sesini daha önce duymuştum, istemeden onaylayan sesini, ama ne dediğini duyamamıştım. Şimdi duyuyorum.

“Hayır,” diyor, “istemem.”

İtiraz etme çabası içinde bir iki cümle kuruyorum, “Dışarıda başka bir hayat var. Bunları yaşamak zorunda değilsin Almina.”

Doğu hızla ellerini omuzlarımdan çekip dibime bir sandalye çekip oturuyor. Sandalye yere değil zihnime sürünüyor sanki. Heyecanlı hareketli, elini orama saplıyor. Bacaklarımı ayırıp benimle zevk alacağımı çok iyi bildiği gibi oynuyor. Zevk alıyorum. Bunları an be an hatırlamak, hissetmek REZİL BİR DUYGU.

Batı az önceki konuşmasını yapıyor, “Bak ona, dönüp dolaşıp geri geldi...”

Doğu elimi tutup penisine götürüyor, “Hadi Çağlacığım.” Sonra masanın üstünde yatan Sancar’ın küçük penisine götürüyor elimi. Hızla çekiyorum elimi. Oramdaki eli hırslanıyor, elini tekrar tutup kendi penisine götürüyor. Kahretsin. Kahretsin. Bir elim kucağımda, sırt üstü baygın, içi sperm dolu. Başım önüme eğik. Utanç içindeyim. Beni aşağılamaya devam ediyorlar.

Birden fark ediyorum. Ev bakarken Batı’nın evine yakın olanları eliyorum. Ayanoğlu caddesinde oturuyorlardı en son. Anadolu yakasından, hele hele Yoğurtçu parkın ötesine geçmekten korkuyorum. Batı’dan korkuyorum.

“Hadi şimdi tuvalete git. Elini yıka. Temizlen. Düz el. Geri gel. Düz elmeden gelme.”

Kalkıyorum. Sendeliyorum. Tuvalete gidecekken dönüp Almina’ya bakıyorum. Herkes birbirine bakıyor şaşkınlıkla.

“Benim gibi olmak zorunda değilsin Almina,” diyorum, “kalırsan benim gibi olursun. Bunları yaşamak zorunda değilsin...”

Batı kolumdan tutup tuvaletlerin olduğu dar koridora çekiştiriyor beni. Duvara çarpıyor, eliyle çenemi tutup sıkıyor.

“Ağzını burnunu dağıtırım senin Çağla. Senin aile duygun yok diye başkalarınınkini bozamazsın. Karnındaki bebeğin yaşamasını istiyorsan hemen kendine gel.”

“Hatırla da kurtul,” değilmiş. Unutmazsan görürsün gününüymüş meğer. Batı’nın çocuk temizliği büyürken kuruyup düşmüş.

Birden sesi değişiyor, “İyi misin Çağlacığım? Çağlacığım bak bana. İyi misin? Düzeldin mi?” Yine sert ama kırmızı yanakları top top, şefkatli olmaya zorluyor kendini.

Kolunu uzatıp Sümeyye’yi çağırıyor. Sümeyye geliyor, “Çağlacığım...” Sümeyye’yi itip tuvalete kapatıyorum kendimi. Ve kaybediyorum. Zihnim bulanıyor. “Ben ne yaptım? Neler oldu?” sorusu her şeyi dağıtıyor. Az önce yaşanan ne varsa dağılıyor, havada uçan küçük not kağıtları olup uzaklaşıp yitiyorlar.

Sonunda boş boş, alık alık üzerinde oturduğum klozetin yanındaki çöp kovasına bakıyorum. Elimi sildiğim peçeteyi buruşturup attım oraya az önce. Delilin orada olduğunu bilerek ama artık onu tanıyamayarak, tüm delillere, olanlara, kuzenlerimin gerçek yüzlerine ve kendime yabancılaşıyorum. Daha fazlasını yapamaz, karnımdaki bebeği kaybetmeyi göze alamazdım. Doğruluğunu düşünmeme gerek bile duymayacak kadar içselleştirmişim söylediklerini. Ne kadar da hızlı olmuş bu.

Batı... Doğu'dan daha sert olmuşun. Sen daha duygusal olandın küçükken. Hassaslığın seni daha sert, acımasız biri yaptı demek. Doğu bingil bingil, istikrarlı, yaşıttım. Eşitim değil.

Apandisitim tutup hastaneye yattığımda yanımda komşum olduğu, "Arama. Ben varım," dediği halde, korkuya yenik, yapayalnız, sahipsiz küçük kız benliğim beni ele geçirmiş önce annemleri, sonra da Doğu'yu aramıştım. Komşum, annem için, "Arama," demişti. Annem de geldiğinde Doğu için, "Arama," demişti. Ben hep aramıştım!

Annem, "Onu arama," dediğinde babam kolunu kaldırıp annemi durdurmuş, "Bırak arasın," demişti. Annemi gereksiz paniği, paranoyaklığı ve kontrol manyaklığı için suçlamaya alıştık. Babam beni onaylayan, önümü açandı. Hangi yollarda önümü açtı hangilerinde tıkadı, neden, nasıl da yapayanlışı bilmişim her şeyi.

Doğu beş dakika içinde geri arayıp doktoru tanıdıklarını, güvenilir olduğunu söylediğinde, bu kadar kısa bir süre içinde neyi nasıl soruşturabileceği gibi masumane bir şüphe sebebi ile güvensizliğimi savuşturmaya çalışsam da beni başından savdığı duygusu sancıma sancı katmıştı. Ben niye beni ameliyat edecek doktoru onaylaması için onu arıyordum ki? Çocuğumu bile ben hastanedeyken onlara teslim etmek istemiştim. Hem kör bir güven hem titrek bir güvensizlik. Kabul etmemişlerdi Bilge'yi almayı. Ah, nasıl binlerce şükür buna. Sümeyye arayıp çok yoğun olduklarını söylemişti, çocukların dersleri, kursları... Ne saçma. Bir gece için küçük bir çocuğu ağırlamayı istememelerinin arkasında kim bilir neler vardı. Bunların da nedenlerini anlayacak mıyım bir gün? Orada olmadığım zamanları anlamam mümkün değil.

Aylar önce, hatırlamaların başladığı, geceleri gidip gelip çocuğumu kontrol ettiğim, buradalar mı diye evi gezdiğim, güvenliği sıkı bir sitede yaşamamıza rağmen evimize kamera ve alarm sistemi bağlattığım günlerde, Bilge ile bir konuşmamız olmuştu.

"Bilgeciğim, bundan sonra benim bütün ailemden uzak duracağız. Olur da seni arar, görmeye gelir, onlarla gitmeni isterlerse, anneme söyleyin de ve hemen beni ara olur mu? Tamam mı? Bu çok önemli."

"Tamam."

"Şimdi sana kim olduklarını bilmen için tek tek isimlerini söyleyeceğim. Babam yani senin deden, ananen yani benim annem, Baran dayın yani benim kardeşim, Asaf amca..."

"Asaf amca kim?"

"Dedenin kardeşi. Sultan yengeyi hatırlıyor musun? Sü nene derdin ona."

"Hatırlamıyorum."

“Çok küçüktün onlarla görüştüğümüzde tatlım. Hatırlamaman çok normal. Devam ediyorum. Doğu dayı ve Batı dayı için de geçerli söylediklerim.”

“Batı dayı da mı?” Ah o şaşkınlık. En çok Batı’yı gördü benim çocuğum.

“Evet canım. O da.”

“Babam?”

“Hayır canım. Babana güvenebiliriz. Ona bazı konularda kızıyorum biliyorsun, sorumsuz biri ama iyi bir insan.” Yani, en azından benim aileme göre iyi!

“Babamı da söyleyeceksin diye korkmuştum.” Canım, bir tanem.

Batı dayı da mı, diye soruşundaki masumiyete güvenerek Batı’yı hep masum görmek istiyorum. “Kaç git buralardan Çağla,” diyen çocuk Batı’nın özünde değişmediğini, kötü biri olamayacağına inanmak. Oysa çocuğum, yıllarca çizdiği tüm çöp adamlara gövde eklemekten bile çük ekleyen, ulu orta sırtarak pipisini açıp göstermeyi henüz bu sene bırakmış çocuğum, Batı dayısının sapkın hareketlerini kendine model almış olamaz mı? AH! Geleceğiz. Oralara da geleceğiz. Hepsi, hepsi benim şu kara kutumun içinde. Kafamı yarıp içine fener tutmayı öyle çok isterdim ki! (Güncel: Defterleri paylaştıkça çocuğumla ilgili kısımları yavaş yavaş sansürlemeyi, hatta bazı kısımları olduğu gibi çıkarmayı düşünmeye başladım.)

Bahçeli, tam da istediğimiz gibi şahane bir ev ilanı düştü internete gece gece. Biliyordum, hemen tutulacaktı ev. Ertesi gün, kaporası alındı bilgisi düştü ilana. Korkum, yabancılardan değil ailemden korkum, elimi kolumu bağlamış, gideceğini bile bile bahçeli güzel evin gidişini seyrettim.

Uzun zamandır bizi rahat bırakmış olabilirler. Kendi aileleri, çocukları var. Artık Batı’nın da var. Olmadan önce sık sık bizdeydi. Yine de birkaç ay önce, ikinci bebek haberini vermek için aradığında, “Hâlâ Çekmeköy’de misiniz?” diye soruşundaki rahatlık içimi ürpertiyor. Sırf bunun için bile aramış olamaz mı beni? Babamın Kızıltoprak’taki eve taşınmamızı, Bilge’yi görmeyi istemesi gibi, tüyler ürpertici... Çocuğum. Biriciğim. Geçmişini temizlemek yetmeyecek, bugünü ve geleceği de temizlemem gerekiyor. Çarkın dişleri çok fazla. Biri kırılrsa da dönmeye devam ediyor. Kırılıp düşmek üzere sallanan dişi olduğum çarkın, diğer dişleri kardeşim ve kuzenlerim. Çarkın ortasındaki iki büyük vidayı söksem ne olur? Bundan nasıl etkilenirler? Başka çarklar da etkilenir mi bizim çarkın düşüşünden?

Bir gün... tüm çocukları koruyabileceğim ve herkesin tüm yaşadıklarının bedelini alıp güven içinde yaşayabileceği bir hayat kurması için hepsine dava açacağım. Suç duyurusu ve tazminat davası birlikte oluyor mu öğreneceğim. Sizler gibi hukukçu değilim ama tek hukukçular da sizler değilsiniz ya!

Hayalimdeki Anlaşma

- 1- Kaybettiğim yılların telafisi olarak her aileden para alacağım. Evim, işim ve çocuğum için güzel bir gelecek planlayabileceğim param olacak.
- 2- Ailenin tüm erkekleri cinselliklerini uyutacak ilaçlar kullanacaklar. Her hafta kan aldırıp takip edilecekler. (Babamın otu bıraktım mı diye sürekli beni test yapmaya zorlaması gibi!)
- 3- Ailenin bütün bireyleri, çocuklar dahil düzenli terapi görecektir.
- 4- Erkeklerin tüm varlığı ve geliri ailenin kadınlarının ve çocuklarının hesaplarına pay edilecek. Kadınlar terapi süreçleri tamamlanana dek çocuklarına bakacak, eğitim ve terapi bedellerini karşılayıp aynı şekilde yaşayacakları kadar bir miktarını kullanabilecek. Çocuklar da 18 yaşına geldiklerinde her 5 senede bir hesaplarındaki paranın beşte birini kullanabilecekler.

Bir avukatla her ayrıntı düşünülerek ayrıntılı bir anlaşma hazırlanacak, şayet aile bu anlaşmayı kabul etmezse hepsine dava açacağım ve kitabım piyasaya gerçek isimlerle çıkacak! Nasıl hayal!

Şifaveren Çiftliği

24 saat aktif, yeri gizli bir kurtarma ve destekleme merkezi kuracağım. Şirketin kuruluşunda benim korkunç ailem pasif ortaklar olarak para yatıracaklar. Bu merkezin avukatları ve sponsorları olacaklar. Reklam tanıtım konusunda canla başla çalışacaklar. Çabaları yetersiz ve başarısız olursa yaptırımları olacak. İşler yoluna girip her şey oturunca bu merkez vakıflaşacak. Vakıflaşana dek yönetici olacağım.

Merkezin her şehirde acil durumlara koşan birimleri olacağı gibi büyük bir çiftliği olacak. Belki zamanla çiftlikler artacak. Özel öğretmenler, sanatçılar, çiftlikte iyileşen yaralı çocuklara eğitimler verecek, acılarını kendi yeteneklerine göre etkili bir biçimde ifade edebilir hale gelmelerine yardımcı olacaklar. Psikoterapi, grup terapi, sanat terapi, müzik terapi, yoga, masal, yazı, çiftçilik ve doğa...

İlk açılan çiftlik benim evim olacak. Bilge'nin de evi diye bildiği yer olacak. Ailemin erkekleri hayatlarının sonunda dek hiçbir çiftliğe ve merkeze adım atamayacaklar!

02 Mart 2020

“Nasıl hissediyorsun Çağla?”

Hafta sonu Bilge ile büyük büyük kavgalar ettik. Çalışmak yine çok zordu, saatlerce sürdü. Beni itip kaktı, bağırdı çağırdı, kendini odasına kilitledi. Hatırlamalar ilk başladığında kontrolümü yitirip bağıırıyordum. Sakin kalarak ve onu bu halde yalnız bırakmayarak ne yapabilirim diye düşündüm. Yedek anahtarı bulup odasının kapısını açtım, lütfen konuşalım, dedim. Bu sefer odanın tuvaletine gidip kapatmaya çalıştı kendini. Önüne geçtim, ‘Gitmeyeceğim, böyle olmamalı, konuşalım,’ dedim. Boğuştuk. İzin vermedim kendini kapatmasına. Üzgünken onu yalnız bırakıyordum diye bu kez bırakmak istemedim. Üstüme atmadığı şey kalmadı. Bağırıp çağırdı. Keşke başka bir annem olsa. Senden nefret ediyorum... Bağırarak istemiyordum. Evde Nigar vardı, temizliğe gelmişti. Evden çıkıp gittim. Arabanın ön tamponunu yaptırmaya çıkacaktım, hiç olmazsa bir iş halledeyim, dedim. Bir saat geçmemişti ki canım çocuğum aradı, cılız bir ses, “Gel,” dedi.

“Arabayı yaptırıyorum. Sonra,” dedim.

Gel deyip durdu. Arabanın işi epey uzun sürdü. Bitince döndüm. Konuştuk.

“Çalışacağız Bilge,” dedim, “Ya tatlı tatlı ya da acı acı, ama çalışacağız. Nasıl olmasını istiyorsun sen seç!”

Bir saat ağladı. “Yapamıyorum, sen benden ne istediğini hiç bilmiyorsun,” dedi.

Vaz geçmedim. Sakin, kararlı, ne yapması gerekiyorsa yapabilene dek tek tek sırayla gösterdim. Bütün çalışmasını yaptı. Bir yandan da sürekli, “Dışarıda sana ne dediler? Ne olduysa sana, ne bu hal...” deyip durdu.

“İnanılmaz canlandırırıyorsun Çağla.”

“İtiraz ettiği her yerde öğretmenine mesaj atıp çalışması gereken yeri teyit ettim. Öğretmeni de hemen yanıtladı sağ olsun. Cumartesi’yi böyle bitirdik. Pazar günü yine aralar uzadıkça uzadı. Oyun süresinden keseceğimi söyledikçe hem çarpıştık hem yol aldık. En çok işe yarayan şey bu ne yazık ki.”

“Seni nasıl yöneteceğini çok iyi öğrenmiş. Akıllı da bir çocuk. Şimdi farklı bir anne görüyor. Tepki vermesi çok doğal.”

Ah, hem de nasıl. Bıdık. Bedenindeki gerilimi boşaltması için bir dövüş sanatına gitmenin iyi olacağını konuşuyoruz. Bilge’nin terapi sürecini başlatmadan önce benim biraz daha ilerlememi öneriyor tekrar tekrar. Bilge başladıktan sonra tacize dair hızlıca bulgular çıkar ve acil bir durum oluşursa adli sürecin bir anda başlayabileceğini, terapistin bildirmekle yükümlü olduğunu, ok yaydan çıkmadan önce benim iyice güçlenmem gerektiğini anlatıyor. Adli süreç lafı bile yorgunluğumu katlıyor.

“Hâlâ uyurken bir şeyler oluyor mu acaba diye düşünüp korkuyorum. Bilge’nin de bir unutma ve gömme hali var. Son, Sean ile yaşadığımız şey...”

Bilge’nin de güçlenmesi gerek. Yavrum. Canım.

Avukatla görüşmek üzere yazdığım maddeleri terapistime okuduğumda, “14 yaşında olabilirsin. O yaşta bir kızın yazacağı şeyler bunlar,” dedi. Ona okurken ben de şaşırıp kalıyorum. Çocuksu bir dayatma. Kendisine yapılan dayatmaları gevşetebilmiş sadece.

En son ne zaman regl oldum hatırlamıyorum. Menopoza mı girdim acaba? Yoksa kanamalarımın başka sebeplerden olduğu küçüklüğüme dönüp durdurdum ve bu yüzden mi artık hiç kanamıyorum? Orada mı kaldım? Kaç yaşındayım? Küçük bir kız gibi hissediyorum, bu kesin.

13 veya 14 yaşında regl olmaya başlamıştım, yazın. Öyle çok ağrım vardı ki saatlerce kıpırdamadan oturmıştım. Bayramoğlu’nda anneannemlerin yazlığında terastaydım. 14 yaşındaysam neden anneannemlerin yazlığında hâlâ? Hatırladığım regl kanaması değil miydi yoksa?

Özel Eyüboğlu Anadolu Lisesi’nde ortaokuldaydım. İri ve kendine güvenli, ağır abla bir öğrenci, etrafına kız öğrencileri toplamış, nasıl regl olduğunu anlatmıştı. Erken gelmişti onunki. Diğer kızlar henüz regl olmadığı için abarta abarta anlatmıştı. Sabah bir kalkmış tüm yatağı kan içindeymiş! 14 yaşındaydık diye hatırlıyorum, belki de 13. Benim reglim de o yaz gelmişti sanki. Annem ped vermişti bana. Korkunç ağrım vardı. Saatlerce kıpırdamadan oturmıştım anneannemlerin yazlığının terasında. Anneannem ve dedem yoktu. Annem babam ve ben vardık. Kardeşimi de hatırlamıyorum.

E-devlete girip bakıyorum. Anneannem ben 13 yaşındayken ölmüş.

Batı’nın Facebook’ta paylaştığı bir yazıyı birisi ekşisözlük’e koymuş. “Batı Everest olarak son bir açıklama yapacağım,” diyerek uzun uzun, madde madde yazmış. Son yazdığı yer ilgimi çekti.

“Son olarak; Saldırganlık, haksızlığın, ahlaksızlığın, kötülüğün en büyük göstergesidir. İyiler her zaman kazanır. Herkes kimin kim olduğunu, ekmeğini neyle kazandığını, varlık sebebini bilmektedir.”

Sen kimsin Batı? Varlık sebebin ne?

Ben senin her şeye rağmen kötü olduğuna inanmak istemezken senin çoktan kendi kötülüğüne inanmış olduğunu ve bir gün benim çıkıp kazanmamı beklediğini gördüm ben bu cümlelerde. Öyle mi?

Sözlerin...

“Belki de aramızdaki tek iyi insan sendin.”

“Ben hep ağlardım. Sen beni teselli ederdin.”

Ah Batı ah, bunu devam ettirmek zorunda mıydınız? Bu kadar okudunuz, dünyayı içtiniz, keşfettiniz, kötü olmayı seçmek zorunda mıydınız?

Ya kardeşim?

Hamileyken kardeşimde kaldığımda salonundaki koltukta uyumuştum. İlk gittiğimde beni kovmuştu babama karşı gelmemek için, sonra arayıp çağırmıştı, “Babam ne derse desin sen benim ablamsın, kalabilirsin,” demişti. Gitmiştim. Gece yanıma geldiğini, yerde oturduğunu, elimi tuttuğunu hatırlar gibiyim. Hayal meyal. Sabah yattığım koltuğun ortasının bayağı içeri göçmüş olduğunu görmüştüm. Göbeğimin ağırlığını taşıyamadı koltuk diye düşünmüştüm.

Hedef resim, Kırıntı, Almina’yla göz göze bakışmamız. Bu sahneyi düşündüğümde derhal değişiyor, Batı’nın beni duvara dayayıp dişlerinin arasından tıslayarak tehdit ettiği ana dönüşüyor.

“Verdiği rahatsızlık kaç puan?”

Bir diyorum önce.

Kuzenlerimle sandığımdan çok daha yakın olduğumu hissediyorum. İlk hatırlamalarla beraber eski imajları yerle bir olmuş, bu da yabancılaştırmıştı onları. Ama şimdi o imajlarının yerle bir olması gerekmediğini, hatırladıklarımın onların üstüne gelip tamamladığını, dikkat edince eski ve yeni hallerinin birbiriyle çelişmediğini anlıyorum. Şu anda çok daha yakın ve tanıdıklar. Bu duyguya sığınarak mı bir diyorum bilmiyorum.

“Aklındaki düşüncayı tut ve odaklan Çağla.”

Ve Emdr, başlıyoruz.

Okul çıkışı Bilge ile sahilde yürüyoruz. Bahçeli bir eve bakıyoruz. Bana ne iş yaptığımı sormuyorlar, Bilge’nin konservatuvarlı olması yetiyor onlara. İyi bir aile aradıklarını söyleyip hemen ardından, “Sizin gibi,” diyorlar. Yedi yıldır o evdelermiş, çocukları o evde büyümüş. Evden çalışabilmek için daha büyük bir ev arıyorlarmış. Ev sahiplerini sevdiğimiz evleri de seviyoruz çocuğumla. Ailecek rahatlıkları, düzenleri, o eve taşınırsak hemen bizim olacak sanıyoruz. Çekmeköy’de de öyle olmuştu. Evdeki kedi bakım düzenini aynen devam ettirmiştik. Yabancılar, ikimize de aile parçacıkları oluyorlar.

Eve bayıldık, fakat kirası çok yüksek. Daha düşük bir kira teklif ettim. Kabul ederlerse taşınabiliriz. Etmezlerse mümkün değil.

Başka bir ev daha beğendik. Hiçbir ev sahibi kefil istemiyor. Şansım mı dönüyor ne! İki eve de teklif sundum. Hangisi kabul ederse teklifimi! Bugün belli olur hangi ev.

03 Mart 2020

Bir avukat bulmalıyım. Tüm avukatların amcam ve kuzenlerim tarafından ele geçirilmiş olduğuna dair endişemin saçma olduğunu bilsem de midemden göğsüme çıkıp inen ve “Ya onlar da öyle çıkarsa,” gibi sorularla içimi kaynatan bir korku var. Yine de bir avukat bulmalıyım.

Doğal olmayan bir şekilde başıma herhangi bir şey gelirse (kaza, ölüm...) şu kişilere dava acımasını ve çocuğumun asla ailemden kimse ile görüştürülmeyip hızlıca babasına teslim edilmesini istiyorum diye bir vasiyet yazmayı denedim. Zorlandım. Geçmişimi hatırlamamın bende yarattığı korkuyu, tehlikeyi, tehdidi bertaraf edebiliyim! Çok zor her şey. Bu cümleleri bile kurmak nasıl zor. Avukat benim için yasal olacak şekilde yazıp düzenleyebilir mi vasiyetimi?

Olumlu cümlem: “Farkındayım ve cesaretim var.” Farkında kalacağım. Güçleniyorum.

Cinsel saldırılar, boynuma ve göğüs bölgeme bastırarak tehdit edilmek unutmamı sağlayan güçlü eylemler olmuş. Tüm hatırladıklarımı düşünüyorum, kocaman bir geçmiş, benim geçmişim. Artık unutmam mümkün değil.

Babamın askerden kaçıp geldiğinde beni kendine çekişi... 2,5 yaşındaydım. Sonra amcam. Kuzenlerimin ve kardeşimin Bayramoğlu’nda amcamın yönlendirmesiyle beni elleyip kovalamaları. Doğu ile ilk sevişmemiz.

Hiçbirini unutmuyorum artık. Hatırladığım gibi duruyorlar orada, zihnimde.

Kuzenlerim, hatırlama ihtimalimin oluşturduğu korku ile tehditkâr varlıklara dönüşmüşler.

Ya kardeşim? Öfkeli ve sevecen kardeşim benim. Zavallı kardeşim. Canım.

İki erkek kardeş, Doğu ve Batı.

İki erkek kardeş, Asaf ve Yalçın.

Kardeşimin de benim gibi unuttuğunu düşünüyorum. Kuzenlerimin onu da aşağıladıklarını, onun mağduriyetinin de benim gibi babam ve amcamla sınırlı kalmadığını, babalarımızın yerini almak üzere yetiştirilmiş kuzenlerim tarafından benim gibi politik oyunlarla sindirildiğini.

Asaf ve Yalçın’ın kuzenleri var mıydı? Babaları nasıl öldü?

“Ağzını burnunu... Senin aile duygun yok diye bizimkini bozamazsın.”

“Ne ailesi be!”

“Biz bir aileyiz.”

“Ne aile ama! Almina senin neyin Batı? Neyin oluyor ha! Söylesene. Ona o şekilde dokunmaya, onun hayatını mahvetmeye ne hakkın var?”

“Kes sesini. Karnındaki çocuğu kaybetmek istemiyorsan kes dedim.”

“Ne yaparsın ha? Ne yaparsın, söyle.”

Karnım kocaman. Üzerinde itişip kakışıyoruz.

Doğu geliyor. Batı’yı tutup uzaklaştırıyor. “İyi misin Çağlacığım?” diye soruyor.

Havada salınan bir tüy gibiyim. Hafiflik değil, başıboş bir aidiyetsizlik içindeyim. O tüy bir hayvana aitti, aileme, ondan koptum, gelişigüzel uçuşuyorum. İçimde buna direnen bir parçam olduğu halde hâlâ hayvanı yıkayıp paklayıp kendimi de ona geri takmak isteyen beyaz bir yalnızlığın esiriyim.

Seçim yapmış insanları ne geri döndürebilir? Kötülüğe kaymış bir zamanın kurbanını ne iyi tarafa geçmeye ikna eder? Korkunun yetmediği ortada. Korku tersine hizmet ediyor. Başka bir şey gerekli. Ama ne? Aile sadakatinden daha güçlü bir şey ama ne?

Benim için bu çocuğuma duyduğum sevgiydi. O olmasaydı, onu bu çarktan kurtarmak benim için önemli olmasaydı belki ben de pasif ama şuursuz yaşamaya devam edecektim.

Onlar için çocukları neden önemli değil?

Çağla Everest (10.02.1974)

Annem: Hülya Everest (10.05.1951)

Annemin annesi: Necmiye Fazilet (30.06.1923, İstanbul – 22.10.1987, anneannem öldüğünde 13 yaşındaymışım)

Annemin babası: Feridun Fazilet (01.07.1927, Kiği - 21.09.2015)

Babam: Yalçın Everest (17.06.1946) Ağabeyi: Asaf Everest (?)

Babamın annesi: Sabahat Everest (23.05.1925, Çankırı – 02.07.1978, babaannem öldüğünde 4 yaşındaymışım)

Sabahat’ın babası: Abdullah Yaman (01.07.1901, Çankırı – 31.10.1980)

Demek İsmet Yaman (ve oğlu Hasan Yaman) babamın annesinin kardeşiymiş. Hasan ile babam ve amcam kuzenler bu durumda.

Babamın babası: Sıtkı Everest (22.03.1914 – 31.08.1964)

Babam, kendi babası öldüğünde 18 yaşındaymış. Çok da küçük değilmiş. Bana babasının kendisi çocukken öldüğünü söylemişti, ilkokuldaydım, demişti. Hadi yanlış hatırlayayım, orta okul olsun. Dahası değil. Polonezköy’e baş başa yemeğe götürmüştü beni. Ankara kaçışlarımdan sonra ilk baş başa, biraz da barışma ve gönül alma yemeği idi. Nusret Kaya önermişti. Çalışmak, okumak için para kazanmak zorundaymış çocuk haliyle. Gazeteden kese kâğıdı yapıp satarmış. Bunlar hep yalan mıydı yani? Neden baba?

Babamın dedesi ben doğmadan çok önce ölmüş. Annemin ve benim hatırladığım, “Ben sigaraya 5 yaşında başladım,” diyen o kötü görümlü yaşlı adam babaannemin babası, babaannemden 2 yıl sonra, 79 yaşında ölmüş. Ben 5 yaşındayken.

Ailemi yeni tanıyorum. İçim yara yara. Canım acıyor. Avrupa, Hint, hatta Çağan Irmak’ın filmlerindeki normal insan acıları ile yoğrulan büyük neşeli aileler nerede? Gerçek mi o aileler?

Hafta sonu torba torba, tarihi geçmiş krem kavanozları, yağ şişesi ve bilimüm vır zıvır attım. Bir iki kutu hazırladım taşınmak için. Ne çok eşya... Nasıl birikiyorlar! Taşınmak. Yeniden. Son olur mu?

İskeleye daha yakın olan ve diğer eve göre daha ucuz olan eve kapora yatırdım. Ev sahibi teklif ettiğim indirimi kabul ettiği için emlakçı vaz geçemeyeceğimi söyledi. Ne rahatsız edici. İstedğim an vaz geçebilirim, bu nasıl bir baskı böyle. Yine de neden suçlu hissedip şak diye yatırdım kaporayı? Emin değilim oysa. Bu evin balkonu yok. Kedinin kumunu evin içine mi koyacağız? Neden acele ettim, hemen yatırdım kaporayı?

Yorgunluğun ağırlığıyla bir pes ediş benim kararlarımın mayası. Bir tutam suçluluk duygusu. Ani ve dürtüsel karar ve uygulama. Karar mekanizmam üzerine kesinlikle çalışmam gerek. Bir an önce seçmek, yol almak istiyorum ama seçer seçmez pişman oluyorum. Aklım hâlâ öbür evde. Otoparklı, küçük bahçeli ama anlaştığım evden 1500 TL de daha pahalı. Park parası, aidatla filan neredeyse aynı paraya geleceğine ikna etmeye çalışıyorum kendimi. Oysa öbür ev için anlaşılmış sayılıyım.

04 Mart 2020, Çarşamba

Huzursuz uyandım. Evi tutmakla tutmamak arasında boynumda 2000 TL’lik kaporadan tasma tir tir titriyorum. Dokunsan ağlayacağım. Ağlamıyorum. Kahvaltı hazırlıyorum. Arkam acıyor yara gibi. Geçmişin bedenimde canlanması olarak yorumluyorum. Lanet olsun! Yüzümü soğuk suyla yıkıyorum. Bilge ile ilgileniyorum. Yatağını ıslatmış, sabah kalkıp yanıma gelmiş. 08:30’da Gaye öğretmen

geliyor. Gün normale kesiyor. Bilge'yi okula bıraktıktan sonra dayanamıyorum öbür evin emlakçısını arıyorum. Son bir kez zorluyorum teklifimi. Kabul etmemiş ev sahibi. Hiçbir indirim yok. Kapora verdiğim ev için 14:00'da kontrat imzalamak için bekleniyorum. Terapistimin yerine çok yakın. Arabayı her zamanki gibi bedava sokağa park ediyorum. Henüz 1 saat var. Park ederken çöpe çarpmışım. Köşedeki durağın adamı çöpü uzaklaştırınca fark ediyorum. Ağlamaya başlıyorum. Nefes almakta zorlanıyorum. N'oluyor bana!

Terapistimi arıyorum. Seanstaymış. NeurOptimal'a girebileceğimi söylüyor sekreteri. "Tamam," diyorum. Rüyada bir benlik ve bendenle, şifreli bir gerçeklik içinde zar zor adımlıyorum. Nasıl tutacağım ben o evi? Tutmak zorunda değilim biliyorum. Taşınacak halim yok. Çekmeköy'deki eve ve siteye çok alıştık. Yine de beni zorlayan bir yanımda var, rahat bırakmıyor bir türlü, işlevini yitireni terk edip geleceğe, değişime doğru yol almaya ittiriyor beni.

NeurOptimal'dayken Batı tüm sertliği ve korkusuyla odanın köşesinde ayakta dikiliyor. Zorla kentsel dönüşüme girmiş, yıkılıp yeniden inşa edilmiş, bol grili, göstermelik şerit balkonlu, yüksek ve gıcır gıcır bir bina. Tüm geçmişim, hatırladıklarım birleşip film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyor. Denetleyemediğim bir yas duygusuyla ağlıyorum. Yüzeyde yanlış görünen aileye bağlılığım, derinlere gittikçe bir türlü vedalaşamadığım bir doğruluğa dönüşüyor.

Ayrılıklar acıtıyor. Köksüz, bağısız, kimsesiz olduğum için acıyorum kendime. Ah ah çocuğum, Bilgeciğim, annenin yaşadıkları seni nasıl etkiliyor? Sen neler yaşadın? Neler yaşıyorsun?

Emlakçıya yarım saat geç gidiyorum. Neyse ki ağlamaya başlamadan önce son sıkımlık gücümle arayıp gecikeceğimi söylemişim. Şov dünyasına dalar gibi giriyorum odaya. Geçen haftalarda yaşanan bir olayı bugüne taşıyorum. Çocuğum akşamki dinletiyi unuttuğu için giysi almak için dükkân gezmemiz gerektiği diyorum. Ev sahibim yaşlı bir adam. Düşünceli, iyi biri gibi. 10 Mart gibi taşınacağımız için 2000 TL az istiyor kirayı. "O parayla fırınlı ocak alırsın," diyor. Paşa paşa imzalıyorum sayfaları, yatırıyorum paraları.

Şu anki evimizden ayrılmak beni acıtıyor. Ağaç gören pencereler, geniş balkonumuz, bahçede oynadığımız oyunlar... Terapistim sorduğunda düşünüyorum, hayır, daha önce hiçbir evden ayrılırken bu kadar üzülmедim. Yer değiştirmekten yorulmuşum. Taşınmak ve yerleşmek gittikçe daha zor gelir olmuş. Bugüne dek sevdiğim evler olmuştu ama ardımda ne bıraktığımı umursamadan, dağınık paçoz bir geride bırakışla kolayca kopmuştum her yerden.

İçimdeki bu acı ne? Çekmeköy'den ayrılmak mı? Yeni evi mi sevmedim? Tuttum evi. Bilge okuldan çıkmadan toparlanmalı, evi sevmeli, kutlayabilmeliyiz.

İstanbul'da tuttuğum tüm evlerde hep babam kefil olmuştu. İlk defa Çekmeköy'de gerek kalmamıştı. Bu evde de istemedi ev sahibi. O evi tutmaya karar verme nedenlerimden biri de buydu.

Küçükyalı'daki evden taşındığımızda ev sahibi depozitomu geri vermemişti. Buna rağmen babam bana ardında bıraktığım sözde hasar için yüklü bir para ödediğini söylemişti. Gerek yok, dediğim halde o gerekli görmüş, ödedim, demişti. Sesinde, alışığz senin arkanı toplamaya tonu. O kadar çok para ödemesi çok anlamsızdı. Doğru olamaz. Doğru söylemediğini düşünür düşünmez sesini duyuyorum kulağımda, “Yalan mı söylüyorum yani ha?” Benim yüzümden tonla para ödemiş bense kalkmış... Sinirlenmekte haklı! Geçit vermez, amansız savunma sesi karşısında sinerken “Hayır baba, sana yalancı demiyorum. Sadece o kadar tutması mümkün değil. Fazla istemiş ev sahibi. Depozitoyu da vermedi. Keşke bana sorsaydın ödemededen önce...”

“Ödedik gitti.” Ezil Çağla, ezil.

Son konuşmamız geliyor aklıma. Kızıltoprak'taki evi satıp yeni ev alamazmışım! Bunu yaparken kesin ona ekstra masraf çıkarırmışım! Verdiği para yeterince fazlaymış. Bunca yıl verdiği parayla ev alınmış. Bir kuruş daha fazla veremezmiş bana!

Evet baba, verdiğin para fena değil. Ama ne yazık ki yaralarımı iyileştirebilmem için verdiğin hiçbir şey işe yaramıyor. Yol yordam sadece para ile öğrenilmiyor. 46 yaşına bastım. Tüm yaşamım senin başlattığın ve sebep olduğun arızalarımı onarmak, hasbelkader yaşayabilmek için debelenerek geçti. Verdiğin hiçbir para ile vicdanını temizleyemezsin. Suçunu kabul edip mal varlığını, zırnık kaçırmadan, yaşarken paylaştırmadığın takdirde de cehennemliksin. Duyuyor musun? Cehennemliksin.

05 Mart 2020, Perşembe

Bilge yine yatağını ıslatmış. Taşınmaya o kadar isteksiz ve taşınmalardan yorgun ki, onun yaşında olsam ben de ıslatırdım bu gece. Evi tutmak için kendimi sıkboğaz edip zorladım, hâlâ tam anlayamıyorum bunu. Yeni evimiz apartman dairesi. Güvenlik yok. Kapıcı ve kameralar var. Pencerelerinde parmaklıklar var. Meydan okuyorum sanki. Kime? Neye? Eski bir alışkanlık mı bu?

Yer değiştirme vakti. Yine.

Bilge okulda. Yazı kursum bitti. Yeni eve gelip pencereleri açıp her odaya bir tütsü yaktım. Ev güzel sayılır, salon ferah, sevimli. Kapıcı ilgili, “Ben buradayım,” diye bağırarak neredeyse. Ölçü alıyorum. Eşyaların bir kısmını atacağım. Nasıl yerleşmeli? Cumartesi taşınabilir miyiz?

06 Mart 2020, Cuma

Gece uyanıp durdum. Canım çocuğum, “Seninle uyuyabilir miyim?” demişti. Birlikte uyuduk. İlk uyandığımda çiş yapmıştı. Üstümüzü değiştirip diğer odadaki yatağa geçtik. Yeni evde bu ikinci çift kişilik yatak olmayacak. Kendi yatağıyla yetinebilecek mi çocuğum? Gece boyunca yer değiştirmeyi bırakabilecek mi? Yatak ıslatmayı?

Aslında yeni evde bu evde beni rahatlatan birçok şey olmayacak. Otoparksız nasıl olacak? Evde bir durum olduğunda yangın merdiveninden fırlayıp arabaya atlayıp kaçıp gitme fantezim son bulacak. Yeni evde yangın merdiveni yok. Üstelik giriş katı. Ah, nasıl cesaret edebildim ben buna?

Bilge’nin hafif ateşi var. Karnı ağrıyor. Burnunu çekip duruyor. Hapşırıyor. Bu nemli hal hastalığının Koronavirüs olmadığını düşündürüp rahatlatıyor. Her şey muhteşemmiş gibi bir de tüm dünyayı saran bir virüs paniği var bugünlerde. Avrupa’da insanlar ölüyor. Çin’den çıktığı söyleniyor. Henüz bilinmiyor nerelere yayıldı. Bilge sınıfındaki öğrencilerin çoğunun hasta olduğunu, tüm hafta okula sadece üç-dört çocuk geldiğini söylüyor. Gitmek istiyor okula.

Tavan hizasındaki pencerelerin açılması, sınıfın havalandırılması için müdür yardımcısıyla konuşmuştuk geçen hafta. Sıcak ve havasız diye şikâyet ediyordu çocuklar. Peş peşe hasta oldular demek. Gaye öğretmen geliyor sabah, Matematik ve Türkçe çalışıyorlar. Fen sınavı iptal. Bilge derste çok zorluk çıkarıyor. Gaye öğretmen şaşkın. Bilge normalde kolay kolay hastalanmaz da. Günlerdir yatağını ıslatıyor. Klozet kapağında yine çiş damlaları, çöp kovasından taşıp yerlere sarkan tuvalet kağıtları...

Taşınma mı? Deli huzursuz yavrum. Neşesine saklanıyor her zamanki gibi. Ben böyleyken nasıl huzursuz olmasın? Taşınmayı erteliyorum. Salı taşınacağız. Pronetle nakil kavgam bitmedi. Pronetsiz, güvenli yeni evde kalmak istemiyorum. Zaten nakliyeciler bir gün eşya toplayıp, bir gün de taşınmaya ayıracakmış.

Ayrılık sızısıyla sevdiğimiz eve bırakıyoruz kendimizi.

Bilge bugün hafta içinden kalanlarla birlikte 1,5 saat çalışacak. Tüm günü alıyor. Odaksız. Tatsız. Deniyor. Zorlamıyorum.

07 Mart 2020

Bugün taşınmamak güzel. Öte yandan erteleme verdiğim bir boşluk, oyalanma. Evden çıkmıyoruz. Güvende hissettik bugün nedense. Çok güzel çalıştı Bilge. Harry Potter serisini 3. Kez okuyor. Öyle hızlı okuyor ki şaşıyorum. Bugün beşinci kitaba başladı yine, okuduğu kısım hızla kalınlaştı. Sonra

Harry Potter izledik perdeleri çekip. Voldemort, tehlike, korku, cesaret... Basilisk, ejderha yılan, babam. Harry basiliski öldürüp, kötülüğü taşıyan defteri yok ediyor. İyi hissediyoruz.

Terapide son 10 seneyi çalışmaya daha yeni başladık. İstanbul'a geri dönüşüm ve hamileliğim. Kırıntı'daki yemek. Doğu ve ailesi, Batı, hamile ben. Aşağılanma, tehdit. Kardeşim...

Dün Mor Çatı'yı aradım. Melike Hanım diye biriyle uzun uzun konuştuk. Her şeyi anlattım. Hatırladığım yere kadar tabii. "Hukuki danışmanlığa ihtiyacım var," dedim. İyi bir plan yapmam gerektiğini söyledi. Çok korktuğumu, terapiye devam etmemi, bu korkunun ancak terapiyle geçebileceğini tekrarlayıp durdu. Önce avukat arayacak beni diye konuştuk. Sonra arayıp beni oraya davet etti. Randevulaştık. Gideceğim.

08 Mart 2010, Pazar

Taşınmaya zorunlu hissetmeye alışmışım ben.

Taşıma şirketinden geldiler. Yatacak yerimiz ve mutfak hariç tüm evi topladılar. Pazartesi günü terapi, sonra Mor Çatı, yetiştirirsem yeni evi süpüreceğim. Salı günü taşınıyoruz.

Dün gece Çekmeköy'deki evimizde alarmsız ikinci gecemizdi. Çok sık uyandım yine. Her uyandığımda tuvalete gittim, sonra da mutfığa gidip su içtim. Bir döngü. Terapistim su içmenin anda kalabilmeye, tehlikede olmadığını, ayık, canlı ve iyi olduğunu anlayabilmeye yardımcı olduğunu, bol bol su içmemi söylemişti.

Eşyalarımız kutulanmış, sarmalanmış, Bilge ile benim yatağında uyuyoruz. Ben uyumaya çalışıyorum. Zihnimde, çocuğumun geçen seneki terapisti Berkan Bey'in sözleri, "Bu şekilde giderseniz Bilge büyüdükçe sizden uzaklaşacak."

"Sen değişebiliyorsun anne!" demişti Bilge sigarayı bırakabileceğime inanarak. Rahatlıyorum bu sözü düşünerek. Değişiyorum çocuğum. Hep daha iyiye doğru, asla pes etmeden. Canım çocuğum.

Zihnimin bir kısmı hâlâ erotik sahneler, inlemelerle dolu. Kalkıp salona geçiyorum. Aynı anda diğer Everest ailesi üyelerinden kaçıyorum imgemde. “Diğer Everest ailesi,” deyişim bir çeşit ayrışma belki. Asaf, Sultan, Doğu ve Batı; diğerleri. Zihnimi kirleten ses ve görüntülerden kaçmaya çalışırken kontrollü düşünebildiğim tek şey Bilge. Zihnimi derhal boşaltmazsam benden kötü etkileneceğini düşünerek kalbim pır pır iç duvarlarıma çarpıyor. Ne bu kafamın içindekiler? Ne kadar kötü olabilir ki diyerek gözlerimi yumup zihnime bakıyorum. Karmakarışık bir düzensizlik içinde yükseliyor sesleri. Eşlik eden sesim inliyor. Çıplaklık seslere sürünerek yılan gibi dolaşıyor. Neredeyse geçmiş değil, bugün, şu an sanıyorum, hızla koltuktan fırlayıp bir bardak su dikliyorum. Coss. Evi geziyorum. Buradalar mı? Göremiyor muyum? Çocuğum mışıl mışıl uyuyor.

Öyle uykum var ki. Aramızdaki bağa, sevgiye, çocuğuma güvenerek yanına uzanıyorum. Sarılıyorum biricliğime. Elim elinin üzerinde. Sessizce zihnimden konuşuyorum.

“Canım çocuğum, bir tanem benim. Seni koruyamadım. Seni tertemiz, güvenli, istikrarlı, hak ettiğin gibi bir yaşamın içinde yaşatamadım. Çok çok özür dilerim. Orada olup seni koruyamadığım için çok çok üzgünüm. Yeterince güçlü değildim. Artık farkındayım. Aylardır bunun için çabalıyorum. Unutmamak, farkında olarak başa çıkabilecek güce gelmek için uğraşıyorum. Güçleniyorum. Seni çok çok seviyorum. Bütün yaralarımızı iyileştireceğim. Çok daha güçlü, sağlıklı, mutlu ve güvende olacağız, göreceksin yavrum. Söz. Söz.”

Aklıma çocuğumun bir dönem tekrarlayan kâbusu geliyor: Beni kaybediyor, telaş içinde sokak sokak gezip arıyor. Sonra bir başka kâbusu: Koşuyor, korkunç bir adamdan kaçıyor ve birden bir uçurumun kenarında buluyor kendini. Yanağımda göz yaşımın kuruyuşunu duyumsarken uyuyakalıyorum.

09 Mart 2020, Pazartesi

Bilge’nin karnı ağrıyordu sabah, yine de evden çıkmak, NeurOptimal’a gelmek, sonra da okula gitmek istedi. Çocuğum elinde cep telefonu mutlu mesut rahat koltuğa kurulup müziğini dinlemeye başladığında terapistimle NeurOptimal odasından çıktık. Terapistim dönüp eliyle beni odasına davet etti. Para vermediğimde de benimle her konuda ilgiyle sohbet etmesini o kadar seviyorum ki. İki sene önce gittiğim sözüm ona prensip sahibi terapist geçiyor şöyle bir aklımdan. 45 dakika bittiğinde fermuarını çekip ağzını kapatır, veda ve görüşürüz sözlerini bile ketum bir sözcük dağarcığıyla soğuk yapardı. Sorgulamadan çocuk gibi kendisine teslim olmamı, gelmediğim seansların parasını da prensip gereği ödememi beklediğini söylerdi. Kendimden iğrenerek, “Amcamı zihnimde çıplak görüyorum sürekli. Neden?” diye sormuştum ona. Bir iki cümle sonra amcama duyduğum arzusun beni nasıl hissettirdiğini sormuştu. Öksürüğünde boğulup beni dinleyemediği halde seansı ertelemeyen prensip kurbanı zavallı terapist, daha kendi sürecine girememişken nasıl terapist olabilmiş?!. Şu anki terapistimi bulana dek geçtiğim yolları düşünüyorum. O bile kendi başına nasıl uzun bir yoldu. Her sene bir başka terapist, aylar, uçan paralar, iyileşmek yerine küçük yara bantları yapıştırıp sonra onları

çekerek daha da kanatan seanslar... Seans harici bu odaya girmek, insan gibi sohbet etmek, benim için muhteşem bir hediye.

“Taşındınız mı?”

“Hayır. Pronet ücretsiz ilk taşıma sözünü inkâr ettiği ve günlerce kavga ettiğim için ancak haftaya yapabiliyorlar. Salı günü taşınacağız. Taşıma şirketi evi geldi topladı. Bir sürü eşya attım. Ev bir gün işe yarayabilir diye saklayıp hiç kullanmadığım şeylerle dolu.”

“Artık rahat hissediyorsun kendini.”

“Hâlâ çok korkuyorum. 8 Mart günü kendime kadınlar günü hediyesi yapıp Mor Çatı’yı aradım.”

“Hediyeye bak,” gülüştük. “Onlar karşılığında ne verdi?”

“Bir saate yakın konuştuk. Bugün buradan çıktıktan sonra oraya gideceğim.” Konuşmamızı anlattım biraz.

“Mor Çatı’nın da sihirli bir değneği yok. Bu aşamada onlar ne yapabilir?”

Mor Çatı’ya gitmemi istemiyor. Kendisinden başka birilerinden destek alabileceğime inanmıyor mu? İstemiyor mu?

“Hukuki danışmanlık ve iyi bir plan yapma konusunda destek herhalde.”

“Baronun da cinsel suçlar bölümünde ücretsiz hizmet veren avukatları var.”

Neden istemiyor?

“Ben tanıdığım bir avukatı arayıp konuştum aslında. Vasiyetin nasıl yapıldığından bahsetti bana. Geçen gün de gidip bir notere sordum. Vasiyette ne yazdığını noter okumuyormuş bile. Onlar sadece kapatıp kasalarında saklıyorlarmış. Bu durumda istediğim her şeyi verebilirim. Belki bu yazdıklarımı. Bana bir şey olması durumunda şu kişilerin soruşturulmasını istiyorum, çocuğumu asla onlara teslim etmeyin...”

“Şimdilik karşı taraf bunları bilmeyeceği için koruyucu bir etkisi olmayacaktır.”

“En azından yaklaştıklarında, bana bir şey yapmaya kalkıştıklarında elimde bir koz olur ama.”

“Doğal olmayan yollardan başına bir şey gelirse diye kapalı bir zarfta vasiyet hazırlamak iyi olabilir tabii ama sana yaklaştıklarında vasiyetin seni koruyacağını düşünmek çok akılcı değil. Sana bir şey yapmaya kalkıştırlarsa, Çağla, artık unutmayacağın için, derhal karakolu aramalısın, derhal. Çalışmamızda ilerleyelim, bakalım, zannettiğin gibi üzerine atılacak kaplan mı onlar, yoksa yıllarca sadece korkuyla önlem almaya çalışmış, artık hatırlama umudu yok diyerek uğraşmayı bırakmış kişiler mi?”

“Beni hâlâ takip ediyorlarsa... Yazıevinin kitabında yayınlanan öykümde bile bir taciz ve unutma var.”

“O kitabı nereden edinecekler Çağla?”

“Bilmem. Facebook’tan beni takip ettiğini söylemişti Doğu bir zamanlar.”

“Facebook takip edilir. Kapattın mı sen Facebook’unu?”

“Hayır ama aktif kullanmıyorum. Doğu kapatmış ama.”

“Şu anda sen sadece oğlunu büyötmeye çalışan, geçmişini hatırlamayan bir kadınsın. Eğer bir şekilde kulaklarına giderse...”

“Ben her yerde konuşuyorum. Sürekli anlatıyorum. Engel olamıyorum kendime.”

“Evet Çağla, sen kendin yaratıyorsun riski.”

“Niye yapıyorum bunu?”

“Ne kadar çok insan bilirse bu bir güvenlik getirecek diye düşünöyorsun. Birçok beklentin var. İnanılır bulunmak, birilerinin onayını almak... Öykünün inanılır olup olmadığını test ediyorsun. Yarattığı etkiye bakıyorsun. Birileri sana özenli davranacak mı diye bakıyorsun. Bunlar yeni yeni keşfettiğin şeyler. Böyle karanlıkta oraya buraya çarparak yolunu bulmanı anlıyorum. Ama bu kadar güvenlik arayışı içindeyken ona buna her şeyi anlatman çok riskli. Mesela aile yakınınıza anlattın. Onun birkaç kişiye anlatması demek dolaylı bir şekilde kulaklarına gitmesi ve onları harekete geçirmesi demek. Neyse bir şey olacaktıysa şimdiye kadar olurdu. Demek ki kadın cesaret edip kimseye anlatamadı. Öyle bir öykü ki bu kimse ağzına alamaz bunu. Şimdi Mor Çatı’ya gideceğim diyorsun...”

“Dün gece alarmsız evde uyuduk. Bilge birlikte uyumak istedi. Ben sık sık kalkıp evde dolaşım. Balkon çok güzel. Orada oturdum. Bilge’nin yanına gidip yatmak istemediğimi fark ettim. Onunla yatarken sürekli zihnimde olup bitenleri bastırmaya çalışıyorum. Bilge olmasa belki fark etmeyecektim. Böyle, inlemeler ve erotik sahneler dönüyor benim kafamda. Eskisi kadar erotik değil belki ama tüm aile, annem babam kardeşim, kuzenlerim, Asaf amca, Sultan yenge, hepsi zihnimde cirit atıyorlar. Sonra sürekli bastırmaya çalışmak da başka bir işkence, bırak bakalım ne oluyor, dedim kendime. Bıraktığım zaman daha korkunç oldu, inlemeler arttı, bedenler ve erotik görüntüler çoştı, öyle ki şu anda mı oluyor bunlar diye ürktüm. Fırlayıp evi gezdim, odalar, kapı arkaları, balkon... Bırakamadım kendimi.”

“Doğrusu bu tabii.”

“Eninde sonunda sızacak kıvama geldim, yatıp uyudum. Ben... Artık Bilge varken de bir şeyler olduğundan eminim. Babam, amcam, kuzenlerim... hepsiyle. Bir tek bilmediğim kardeşim. Kendimi anlamaya başladım. Çaresizliğimi ve birçok şeyi. Ama Bilge’ye bunu nasıl açıklayabileceğimi hiçbir şekilde bilemiyorum.”

“Dissosiyatif Amnezi. Unutkanlık Çözölmesi, senin yaşadığın Çağla. Ama onu götüreceğin uzman anlatacak ona. Sen anlatmayacaksın zaten. Ne yaşadığını da asla anlatma ona zaten.”

“Zihnimin içinde hep konuşuyorum onunla. Özür diliyorum. Senin yanında olamadım, seni koruyup destekleyemedim. O ben değildim. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Zayıftım. Ama şimdi

güçleniyorum. Yeni farkına varıyorum birçok şeyin. Çok özür dilerim, bunları yaşadığın, orada olup da seni koruyamadığım için...”

“Orada olamadığım için! Bebeklikten itibaren oluşmuş bir savunma mekanizması yüzünden orada olmayı başaramadın sen. Emdr’yle çalışmaya başladıktan sonra tek tek, sırasıyla, aylarca çalıştıktan sonra geçmişte ne olduğunu hatırlayacak şekilde güçlendin.”

Hepsi geride kalacak Bilge. Söz veriyorum sana, söz, söz.

Bilge NeurOptimal’dan çıktığında, Bilge ile komik vapur yolculuklarına ek kurgular yaparak gülüşüp eğleniyoruz.

Bilge’yi okula bırakıyorum. Arabayı park edip düşünüyorum. Mor Çatı’yı arayıp işim çıktığını başka bir zaman gelmek için tekrar arayacağımı söylüyorum. Biraz daha güçlendikten sonra.

Diğer görüntülerin hiçbirini yüzde yüz gerçeklik olarak almayacağım, Kandilli’deki evde babam iki üç aylık bebeğime ulaşamamış olabilir. Emin olduğum tek şey babamın bebeğimin bezini açarken cırt cırtlarından çıkan ses ve benim onu çocuğumun üzerinden kendime çekmeye çalıştığım. Babam benimle de ilgileniyor ama asıl ilgisi bebeğime, onun çıplak bedenine duyduğu arzu.

Bilge doğduktan sonra çatı katındaki odada kalmamızı istemiyorlardı. Aslında baştan beri istemiyorlardı. Perde yok, yaptıramayız pahalı dedikleri için ben tavan arasında bulduğum kumaşlardan kendim perde yapmıştım. Bilge doğduktan sonra da hiçbir sorun olmadığı halde, su sızdırıyor, kış gelmeden yapılmalı diyerek terasın bütün zeminin söktürüp yeniden yaptırdılar. Biz de aşağı kattaki odaya taşınmak zorunda kaldık. Annemlerin odasıyla aynı kat. Yeni doğmuş bebeğimi gündüzleri inşaat tak takları içinde uyutmaya çalıştığımı hatırlıyorum.

Babam benim iyi bir anne olduğuma, çocuğuma en iyi şekilde bakacağıma inandığını söyleyerek annemi susturmuş, beni savunmuştu yemek masasında. Annem neden beni ve anneliğimi kötülüyordu?

Midem, yine, su içsem bulanıyor. Ağzıma dek spermle dolmuşum, yine bir işe yaramamışım.

Bilge doğduktan birkaç ay sonra Karamürsel’deki arkadaşlarımın yanına gittik. Onlarda kaldık üç beş gün. Orada ev bakmaya başlamıştım. Tutucu bir halkı olduğu için arkadaşımın panik olduğunu hatırlıyorum. Tek başına bir kadın ve bir bebek. Evdeki tehlikeyi ben bile bilmiyordum, neden kaçtığımı... Birkaç kere gitmemize ve bir evle anlaşmama rağmen, vaz geçmiştim Karamürsel’e taşınmaktan.

Karamürsel denemelerim sonuç verememişti. Bebeğim altı aylık olduğunda da taşı tarağı toplayıp Ankara’ya gittik. Beril’in yanında bir gece kaldıktan sonra üniversitedeki ev arkadaşım Yeşim’in evine yerleştik.

Asker yeşili cepli minik pantolonu, çizgili zıbını ve sert bakışları ile nasıl da yakışıklı bir bebek olmuştu. Babam oturma odasında her zamanki bordo deri kanepesinde oturuyordu. Büyümüşte küçülmüş görünen minicik çocuğum duvardaki tablolardan birine bakıyordu. Rahatça bakabilmesi için onu havaya kaldırmış, babamın başının üzerinde kalan tabloya doğru tutuyordum.

“Ne yapıyorsun?” diye sormuştu babam.

“Tabloyu inceliyor,” diye sertçe yapıştırmıştım cevabı.

Saçma bulup gülmüştü.

“O bir insan, ilgilendiği ve tercih ettiği şeyler var. Herhangi bir şeye değil o tabloya bakmayı seçti. Annesi olarak o tabloyu istediği gibi incelemesine yardımcı olmak benim görevim.”

O bir insan! Bebekler büyür ve insan olurlar baba! Tıpkı benim büyüyüp tercihler yapan bir bireye dönüştüğüm gibi.

Sarhoş edici bir boşluk hissi, her yerde içimde.

Terapistim bana Irvin Yalom’un “Varoluşçu Psikoterapi” kitabından bir bölüm öneriyor okumam için: Varoluşsal Yalıtım.

İstedğim zaman gidebilmişim ve gitmişim. Bunu fark etmek bana iyi geliyor. O kadar da çaresiz değilmişim. Büyüdükçe güçlenmişim. Önce yalnız, sonra bebeğimi de alıp defalarca gitmişim. Bir de dönmeseymişim!

“Travmanın doğası bu Çağla. Başa çıkabildiğini, bir daha asla aynı şekilde kurban olmayacağını görmek ister kurban ve her seferinde ya aynı duruma ya da benzer durumlara sokar kendini.”

Beyaz bebek karyolasını minibüsümün arkasına kurdurmuştum evde çalışanlara. Neden babam gelmeden çıkmamıştık? Hazırlanmak çok mu uzun sürmüştü? Babam mı gideceğim haberini alıp erken dönmüştü? Akşam çıkmadım ya yola. Bilge’nin uyku, beslenme ve oyun zamanından oluşan döngüsel bir rutini vardı. Uyku zamanında çıkmak istiyordum yola. Beslenme ve oyun zamanı yola ara verecektik. Akşama da Ankara’ya varmış olacaktık. Ankara’ya vardığımda hava kararmıştı. Planladığımdan geç çıkmışım demek.

Babamın eve döndüğünü hatırlıyorum. “Çıkarsın,” demişti gülümseyerek, “Gel. Yemek yiyelim.”

Çıkmış mıydım? Yemek yemiş miydım? Bilge neredeydi? Ne zaman yola çıktık? Hepsi kayıp ama yola çıktığımız, Ankara anıları, gerçek.

Minibüsümün başında, çalışanlar yanımda, babamın beni şaşırtan desteğini hatırlar gibiyim. Annemin ne yaparsam yapayım beni eleştirip durmasına karşılık babamın destekleyen bir tavır takınması pratik bularak edindiği bir alışkanlık olmalı.

Karamürsel'e giderken Yenihisar'daki araba vapuruna kadar arabalarıyla bana eşlik etmişlerdi. Bebekle yapamam, gitmemeliyim, diye düşünüyorlardı. Kendi minibüsümle gitmekte kararlıyım. Babam önde sürüyordu. Öyle yavaş gidiyordu ki cep telefonumdan arayıp, "Uyuyakalacağım neredeyse. Hızlanın yoksa sizi geçeceğim," demiştim. Annem yine karşı çıkmış, babam yine onu susturup beni desteklemişti. Pekiştirme.

Benimle başa çıkamayacaklarına dair bir inanç aşlamayı başarmıştım onlara.

Onlar da sabırlı olmayı öğrenmiş farkı çözümler üretmişlerdi. Bizi alt kata taşımak için inşaat başlatmak, İstanbul'a dönelim diye ev almak, çocuk gibi sevinip kanayım diye övmek, aç aç sarılacağımı bildikleri küçük onayları yem gibi önüme atmak gibi.

Babamın gülümsemesi. Kandilli'deki ev. Orta kattaki oturma odası. Boğaz manzarası. Babamın bordo rengi deri kanepesi ve bir tutam seyrek saçını öbür tarafa yatırarak örttüğü parlak keli.

Sanki... Babam bir yerlerden çıkıp gelecek, binlerce özür dileyecek, "Kızıltoprak'taki evi satalım, nereden istersen bir ev alalım sana. Biz hiç gelmeyelim o eve. Siz mutlu olun," diyecek. Ben de ona inanmak için yanıp tutuşacağım. Cırt. Filmin koptuğu yer artık ona asla inanmayacağımı anladığım an.

"Bir yanım hâlâ hatırladıkların doğru olamaz. O senin tatlı gülüşlü baban diyor."

"Aklında tut bunu Çağla. Her zaman bunların doğru olmayabileceği ihtimalini canlı tut. Bak bakalım şimdi ne hissediyorsun? Başlatıyorum."

"Her iki yüzün, o tatlı ve iyi baba ile hasta kötü babanın aynı kişi olduğunu kabul etmek öyle zor ki. Birbiriyle bağdaşmayan iki uç kişilik. Sadece... İyi olanın tuhaf yerlerde gülmesini, hayata karşı ensemden tutup kaldırmak ve taslamamı gevşetip sıkmak dışında beni güçlendirecek bir destek vermemiş olduğunu düşününce iyi babayla olan bağım zayıflıyor.

Onlar ellerinden geleni yaptılar, gel gör ki çocuk bozuk tohumdu! Artık işleyemiyor bu cümle içimde.

Saplantılı bir ensest istismarcı, babam, bir pedofil. Karısının ilgisi ve vicdanını kaybetmiş kontrolcü ilgisi altında, çocuklarının masumiyetinden beslenen bir parça insanlık öğrenmiş, güzelim bebekleri büyürken hiçbir objenin salt obje olarak kalmadığını, tıpkı kendisi gibi büyüüp irade ve ses sahibi güçlü canlılara dönüştüklerini kabullenmek zorunda kalmış. Tatlı ve yumuşak davranarak şiddet

uyguladığı zamandan daha etkili olabildiğini, zihinlere ve kalplere girip yerleşebildiğini keşfetmiş, bir parça insanlaşmış bir pedofil.

74 yıllık yaşam deneyimi ile pişmiş, başarılı, zengin, kabul görmüş, hasbelkader sevilmiş bir pedofil. Bilge, Berk... Ailedeki hiçbir çocuk annemle babamın yanına yaklaştırılmamalı, asla onlarla yalnız bırakılmamalı.

Ah Baran. Kardeşim. Bir bana karşı olduğunu gördüğüm o amansız öfkenin nedenini öyle iyi anlıyorum ki artık. Sen geride kaldın. Ben gittim. Sen çocuklardan birinin feda edilmesi gerektiğini öğrenmek zorunda kalan oldun. Berk sana benzeyen ilk çocuk belki. Babamızdan kaçıramadığın ilk yavrun. Burak'a el sürmediğine inanmak istiyorum. Annemin yolladığı fotoğraflarda o daha huzurlu ve neşeli görünüyor. Berk ise hep öfkeli, tatlı dudakları sarkık. Annemin anlattığına göre küçük kardeşini çok kısıkanıyor, sürekli maraz çıkarıyor, ona vurup duruyor. Senin bana öfken gibi mi bu da Baranım?

Yazmak istiyorum. Çok ihtiyacım var yazmaya. EMDR, uzun NeurOptimal ve yıkılmamak için bir ömür boyu en etkili ayakta kalma yöntemim olmuş yazma eylemi. Şu anda donanımım çok daha fazla. Hâlâ eveleyip gevelesem de hiç olmadığı kadar girdabımdan kurtulmuş, okyanusa açılmış hissediyorum. İlk açıldığımda vardığım karaya değil ama başka bir karaya varana dek yüzmeye devam edeceğim. Aileden kimsenin bana can simidi atarak kendine doğru çekmesine izin vermeyeceğim artık.

Annem, evlilik denen oyunda vahşi yarattığı ehlileştirirken dilini kamçı olarak kullanmayı öğrenmiş. Yaratık, bu kamçı dile zekasıyla üstün gelebildiğini görünce ikna olmuş, onay vermiş, boyun eğer görünmek işine gelmiş, kendisine sunulan aileye sarılmış. Annem sonunda inanmak istediğine inanır hale gelmiş. Hep merak ederdim, annem nasıl göz göre göre sadece kendi zihnindeki tek gerçek olduğunu savunabilir diye. Tek başına sonuçları anlamak ne mümkün!

Geçenlerde annemle, yine Whatsap üzerinden, bir konuşma geçti aramızda. Yığınla abuk subuk paylaşımın arasında Leonardo Da Vinci'den bir alıntı yollamış:

“İnsanlar üçe ayrılır; görenler, gösterince görenler ve asla göremeyenler.”

Dayanamadım sordum, “Sen hangisisin?”

“Maalesef görenlerdenim. Bu yorucu ve üzücü olabiliyor bazen yaşamda.”

Hafif bir cevap. Biraz zorlasam mı?

“Benimle ilgili ne görüyorsun?”

“Öğrendiğim bir şey de sen göstersen de karşıdakinin ne gördüğü ne anladığı o kadar farklı olabiliyor ki. Bunu deneylerle gösteren programlar var. Kişi anlatıyor, karşıdaki ancak ne anladiysa onu

aktarabiliyor. Sonuçta olay anlatılardan çok farklı olup çıkıyor. Şaşırtıcı bile diyemedim çünkü bunu çok kere gördüm yaşamda.”

“Ne gördüğünü biliyor musun?”

“Ben biliyorum da karşımdakiler farklı görüyor ne yazık ki!”

“Ben senin ne gördüğünü soruyorum.”

“Gerçeği.”

“Biraz anlatır mısın?”

“Yazmak uzun ve zor. Ben bardağın yarısı dolu derken karşıdakinin bardağın yarısı boş dediğini duymak acı veriyor. The end.”

The end mi? Annem mi, annemin kontrolü ele geçiren bir başka yüzü mü, babam mı bu? Sinirleniyorum.

“Bence sen göremiyorsun anne. İnanmak istediğin neyse onunla yaşıyorsun.”

“Sorun bu zaten?????”

Soru işaretleri? Ne bu şimdi? Onca güzel cümleden sonra ne bu şimdi? Söylediklerinin arkasındaki ‘beni boşlama, ne olur bırakma beni’ mesajını aldım. Henüz buna yanıt verecek kadar ilerlemedim. O gün de gelecek.

On iki saat sonra bir başka alıntı yolluyor. Bu kez Ukrayna başkanı Zelenskiy’in memurlara seslenişi:

“Çalışma ofislerinize benim fotoğraflarımı değil, çocuklarınızın fotoğraflarını asın. Karar vereceğiniz zaman o fotoğraftaki çocuklarınızın gözlerine bakın, yaptığınız işlerden dolayı sizinle gurur mu duyacak, yoksa utanacak mı?”

Annem bu cümleye inanıyor olabilir mi gerçekten?!

Babam hapse girse böyle korkusuzca konuşabilecek mi? Ne dedim ben?!.

Olabileceği en iyi halde çocuğum, elinden geleni yapıyor, zorlanıyor, hem de çok. Ben de yapabildiğim kadarıyla elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım hep. Yapabildiğim ölçüde. Şimdi yapabildiklerimi, içindeki gergin öfkeleri temizleyip büyütme zamanı.

Kendimle ilgili olumlu cümle olarak, “Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım,” seçiyoruz.

Kendimden şüpheye düşmenin yol alışıma yavaşlattığını bilerek bu konuda olabildiğince cesur ve sağduyulu olmaya gayret ediyorum. Hızla yol almak istiyorum. Babamdan ziyade esas büyük zararın amcam ve kuzenlerim tarafından geldiğine dair dirençli bir inanma gayreti var içimde. Çocuğumun

Kawazaki hastalığına yakalanıp ateşinin en fazla yarım saat düşüp yine fırladığı, şuursuzca tuhaf latinvari kelimeler sayıkladığı, dudaklarının kuruyup kanayarak çatladığı hummalı günlerin hemen öncesindeyim.

Korkuyorlar. Korkuyorum. İki tarafın da korkması ne saçma. Korkuttukları için beni korkutmaları. Saçmasapan bir yaşama biçimi. Kaybedecek çok şeyleri var. Tüm hayatlarını kaybedebilirler. Ya ben? Cesur davranmayı başarırısam ve Bilge'nin güvenliğini garantiye alabilirsem, ne kaybederim? Babamın bana bağladığı maaşı mı? Başka? Bu yaşıma kadar alıştığım çok sesli ama hayati konularda dilsiz var oluşumu mu?

Doğa, tarlalar, ekip biçme pratikleri, yolculuk, masallar, kitaplar, müzik... durduğumuz yerlerde ve yollarda öğrendikleri, hızlı, dikkatli adaptasyon yetisi, bir süredir de annesinin değişebildiği bilgisi... biricik çocuğum. Sen çok çok güçlü bir çocuksun. Donanımlı. Gizlice bilge. Öfken geçecek, sen de iyileşeceksin yavrum. Kendi yeteneklerini ve başarabileceğin her şeyi sabote edişin, odaklanamamam, unutmaların, kör kütük neşeli bir kimliğin arkasına sakladığın güvensizliğin... hepsi, hepsi geçip gidecek bir tanem. Söyleyip durduğun gibi "Ben mükemmelim," dediğinde kimse gıkını çıkaramayacak. Gerçi her şey geride kaldığında artık bunu söylemeye ihtiyaç duymazsın büyük ihtimalle.

NEDEN hamileyken İstanbul'a döndüm? Neden? Neden? Neden? Cafer'in kavgacı narsisizmiyle Fethiye'yi bana cehennem ettiğini defterlerce yazmamış olsaydım bugün bu sebebi önemsemeyebilirdim. Kendimi suçlamak her zaman en kolayı. Hayatla başa çıkamayan ben! Yine de neden İstanbul'a döndüm? Neden bir başka yere yerleşmeyi, hep hayal ettiğim üzere ortadan kaybolmayı seçmedim? Seçemedim? Bankada çok az bir param vardı. Devlet hastanesinde doğurmaya mı korktum? Kötü deneyimler dinlemişliğim var. Parasız kalmaktan mı daha çok korktum yoksa yalnızlıktan mı? Ya da gerçekten de travmatik benliğimin her şeyin artık değiştiğini, güçlendiğini ve aynı şeylerin olmasına bir daha asla izin vermeyeceğini, herkes gibi ebeveyniyle başa çıkabilen, onları güzelce idare edebilen bir anne olabileceğimi görme ihtiyacı ile mi döndüm?

"... korkan hayvanlar, güvenli olsun ya da olmasın yuvalarına geri dönüyordu. İstismarcı aileleri olan ve sonunda yine incinecekleri yuvalarına dönmeye devam eden hastalarımı düşündüm... Travma yaşayan insanlar kendilerine tanıdık gelen ortama gitmeye mahkûm muydular?" V. D. Kolk, Beden Kayıt Tutar, sf. 31

Freud buna, “Yineleme Zorlantısı,” demiş. Beecher diye biri, “Güçlü duyguların acıyı bloke ettiği, beyinde morfin benzeri etki yarattığı, strese yeniden maruz kalarak kaygıdan benzer (alışılmış) bir şekilde kurtulma,” olarak açıklamış.

“Bazı insanlar sadece reddetmeye yönelirler. Bedenleri tehdidi kaydeder ancak bilinçli zihinleri hiçbir şey olmamış gibi davranır. Ancak zihinleri, duygusal beyinden gelen mesajları reddetmeyi öğrense de alarm sinyalleri durmaz. Duygusal beyin çalışmaya devam eder ve stres hormonları, ‘Eyleme geçmek için gergin ol ya da bir çöküş halinde hareketsiz kal.’ Şeklinde kaslara mesaj göndermeyi sürdürür. Organlardaki fiziksel etkiler, etkisini kaybetmeden ta ki bir hastalık olarak ifade edilene dek sürer. Tedaviler, ilaçlar ve alkol (ya da uyuşturucu) aynı zamanda dayanılmaz duyuları ve duyguları, geçici olarak azaltır ya da yok eder. Ama beden kayıt tutmaya devam eder.” V. D. Kolk, Beden Kayıt Tutar, sf. 46

Önce üst damağımda bir uyuşma hissettim. Sonra beynime üstten inen bir karıncalanma ve taşlaşma.

İki olayda da Bilge bayılmış ve uyuşmuş gibi, uyanmıyor. Kandilli’de, orta kattaki odadayız, Bilge 2,5-3 aylık. Yaşamaması, hiç olmaması gereken şeyler yaşıyor. Tıpkı dünyaya geleli henüz birkaç haftayken onca bağırma, korna sesine, tehdide rağmen omzumda uyuması gibi. Babası pencereden bağıra çağıra minibüsümü üstümüze sürerken yüzünü, panik bir halde hızlıca yürüyen annesinin omzuna kapatmış sessizce uyuyor. Anne bebeğine ne oldu, yaşıyor mu diye korku içinde parmağını burnuna tutup nefesini kontrol ediyor, bir yandan koşarcasına yürüyor. Denizden kaçıp yılanı sarılmak üzere.

Beynimdeki taşlaşmaya rağmen çocuğumun bezinin cırt cırt açıldığını duyuyorum. Onu durdurmaya çalıştığımda babam, elinden oyuncağı alınmaya çalışılan bir çocuk gibi beni sertçe itiyor. Yataktan aşağı düşüyorum. Kalın yumuşak yataktan kalın halıya. Tekrar yatağa tırmanıp kendimi sunuyorum babama. Babam bebeğimi değil beni becersin diye uğraşıyorum. Bir süre işe yarıyor. Bebeğimi ondan uzaklaştırmak için elimle yatakta uzaklaştırdığımda ilgisi ona yöneliyor. Tıpkı benim bebekliğimde annemin üzerindeyken elleriyle bana dokunduğu gibi yapmaya çalışıyor. Çıldırıyorum.

Annem ne kadar biliyor bunları?

Ertesi sabah soğuk, buz gibi, bizimle aynı evde yaşamak istemediğini söylüyor kahvaltı masasında. Bize bir ev almaya karar veriyorlar. Babam gülümsüyor. Annem hâlâ buz gibi.

Bebeğim göğsümde kangurusunun içinde uyur, uyanır, mır mır sesler çıkarıp etrafı izlerken günlerce ev bakıyorum. Annemle birlikte bakmayı denediğimiz bir gün bebeğim sürekli kusuyor. Yalnız bakmaya devam ediyorum. Babam çok teşvik edici. Beğendiğim evleri annem beğenmiyor, hep bir maraz çıkarıyor. Zaten ben de hiçbir ev için emin olamıyorum. Sonunda bebeğimi alıp Ankara'ya gidiyorum.

Güzel zamanlar geçiriyoruz Ankara'da. Eski arkadaşlar. Yeşim benim Ankara teras tayfası arkadaşlarımla tanışıyor, eski ortamım artık onun evinde, bundan çok mutlu. Fakat bebekli yaşamı bir türlü anlayamıyor, kabul etmek istemiyor. Birlikte başka bir eve çıkmak sorunlarımızı düzeltecekmiş gibi davranıyor. Sürekli bana tavır yapmasından yoruluyorum.

Bu arada babam Kızıltoprak'taki evi alıyor. Kendi üzerine elbette. Benim üzerime yapması için gitmeyi teklif ediyorum, elbette kabul etmiyor. Böylesinin daha doğru olduğunu, annemin değil, kendi üzerine olmasının benim için daha iyi olacağını söylüyor. Doğru ya, düşmanım annem, babam destekçim, bana ev alan, pusuyorum. Biz Ankara'dayken dokuz senedir hiç ayrılmadığım köpeğim Dharma, annemlerin Kandilli'deki evinin bahçesinde bağlı. Evde çalışan Türkmen adam onu çok seviyor, her gün dolaşmaya çıkarıyor.

Yeşim'le gerilimimiz anlayamadığım bir sürtüşmeler zincirine dönüşüyor. Artık birlikte başka bir eve çıkma sözlerini saçma bulmaya başlıyorum. Benimle konuşmuyor, arkadaşlarım üzerinden bana ağır sözler yolluyor. İlginç bir sahneleme içine düşüyorum. Başa çıkamadığım duygusu o kadar yoğun ki, belki de acı ve strese maruz kalarak endorfin salgılayıp tamamıyla uyuşmak için İstanbul'a dönüyorum.

Kızıltoprak'taki eve taşınmadan önceki gece annemlerin evinde kalıyoruz. Annemle babam bizim geldiğimizde Bodrum'a gitmek üzere evden çıkmak üzereler. Doğrudüzgün bir merhaba bile demeden alelacele ayrılıyorlar evden. O gece köpeğim Dharma çalınıyor. Bahçe kapısının gıcirtısını duyuyorum vasistastaki pencerenin aralığından. Şüphelenmiyorum elbette. Kim güvenliğin cirit attığı bir villanın bahçesine girip köpek çalmak ister ve neden böyle bir şey düşüneyim!

Bir süredir aileden kimseyle görüşmesem de hâlâ babamdan gelen parayla yaşıyorum. Hiçbiri aramıyor. Annemin WhatsAp mesajları ve bilgim dışında hiçbir iletişimimizin olmadığını umuyorum.

Bilge sömestr tatilinde Fethiye'deyken, buluşmamızdan bir gün önceki gece annemin sesinde panik, korku ve sabırsız bir zorbalıkla, "Baban da Bilge'yi görmek istiyor," deyişi hâlâ kulaklarımda.

Bir de Batı, yeni bebek haberini vermek için aramıştı. "Bize gelirsiniz," demişti. "Artık görüşmeyeceğimizi kabul ettim ben Batı. Hep bir şeyler çıkıyor, meşguliyetler falan. Görüşemiyoruz işte," demiştim. Öyle ya, yıllarca doğum günü gibi buluşmalara çağırıp durmuştum onları. Başkalarının da olduğu ortamlarda asla birlikte olmadılar bizimle.

Başkaları, anahtardı benim için. Farkında mıydılar bunun? Yoksa sadece çıkarlarına uymadığı için mi? Bir gün hatırlarsam hiçbir zihinde yan yana fotoğrafımız olmasın diye mi? Şüphe çekmememiz zor muydu yoksa? Ne de olsa bir yerlerden kovulmuşluğumuz var.

Benden korkuyorlar. İnsanlardan korkuyorlar.

Ben de artık görüşmeyi beklemediğime dair güzel bir zarf atmışım korkunun güttüğü bir akılla.

DEV TSUNAMİ

Bir kış Kelebekler Vadisi'nde yaşamıştım. Rüyamda, büyük bir tsunami dalgasının iki yüksek dağ arasındaki vahşi bir yarık olan vadiye doğru büyüyerek yaklaştığını, üzerine kapandığını, her şeyi dağıtıp yıktıktan sonra sakinleşerek (ve silip süpürerek) geri çekilip gittiğini görürdüm. Anlattığım kişiler bunu korkutucu bulurlardı. Hatta bunun en büyük korkusu olduğunu söylerdi biri. Susup kalırdım. Benim için dev tsunami, korkutucu olmaktan çok, özlediğim bir duyguyu getireceği için çağırdığım bir felaketti. Er ya da geç kafamı suyun üstüne çıkaracaktım ya da çıkaramayacaktım, hiç fark etmezdi. Dalga beni kapatmadan ben kendimi kapatacaktım nasılsa. Özlediğim de tam olarak buydu. Kapanmak. Öncesinde salgılanan yüksek doz endorfin. Mücadele sırasındaki yokluk, orada olmayış, kendini terk ediş, bedeninin duyumsuz ve estetik bir biçimde kudurmuş suların içindeki serbest salınımı, maddeden bağımsız bambaşka bir kafa... öylesine harika ki, geri dönmesem de olurdu: Çocuğum yoktu o zamanlar.

Özenle seçilerek Everest ailesine katılan kadınlar çarkın dolguları.

Çocukları, bu kadınların hem varlık hem yokluk sebebi.